

KOMMUNISTISK POLITIK

*Et nyt
babelstårn
skriger mod
himlen*

*Annisette &
Thomas Koppel*

**Fra Boykot Israels
protestmanifestation i Århus
18. september 2004**

Nr. 19

8. årg.

2004

25. september -

8. oktober

Støttepris 12 kr.

TEMA: SOCIALDEMOKRATIETS STORHED OG STORE FALD

Demokratiske socialister s. 2 ● Stand-in-ræv skal vogte gæs s. 3 ●

Spørgsmål til Danmark s. 4 ● Bolværket mod dødedansen s. 5 ●

Jobløse Danmark s. 6 ● Misbrug af udstødte er reglen s. 8 ●

Fra storby til metropol s. 10 ● Den forkerte svigermor s. 11 ●

Resiste! Mexico august 2004 s. 12 ● STOP NU s. 14 ●

Socialdemokratiets storhed og store fald s. 16 ●

Enhedslisten og Irak s. 21 ● Debat s. 22 ● De udstødtes forbrugsfest s. 24

Demokratiske socialister

KOMMUNISTISK POLITIK

Forvirringen har været stor. Ikke mindst hos socialdemokraterne selv. Vi er ikke et socialistisk parti, erklærede formand Lykketoft op til kongressen. Han har i årevis kæmpet for, at ordet 'socialisme' helt gled ud af partiprogrammet.

Socialdemokraternes kongres i Ålborg vedtog et nyt parti-program med det varme og indtrængende navn 'Hånden på hjertet'. Det afløser 'Det ny århundrede' fra 1992 – og er kemisk rensset for ethvert anstødeligt element af marxisme. Et eller andet sted i programmet står der, at socialdemokraterne er 'demokratiske socialister'. Lykketoft havde ombestemt sig.

'Demokratiske socialister' er det modsatte af marxister, socialister og kommunister. Op til kongressen gjorde Lykketoft og en stribe andre fhv. og nuværende socialdemokratiske navne det klart, at sådan nogen – f.eks. Lenin – er 'forrædere mod den demokratiske socialismes sag'.

Lykketoft forklarer:

- *Kernen i Socialdemokratiets syn på verden er, at der ikke eksisterer nogen modsætning mellem frihed og lighed. Frihed og lighed er lige dyrebare værdier for Socialdemokratiet, og der eksisterer ikke ægte frihed i det ultraliberale samfund for alle mennesker.*

Så ved vi det: Socialdemokratiets program er at bevare det kapitalistiske og imperialistiske samfund. Det skal være liberalt, men ikke ultraliberalt. 'Demokratiske socialister' er reformliberalister. Var de amerikanere havde de bare strøget det sociale og simpelthen kaldt sig 'demokraterne'.

Den demokratiske socialist og partiformand Lykketoft tror, at der bliver valg i januar 2005, og kongressen var en valgkongres. 'Sammen om fremtiden' kaldte Lykketoft sin valgtale. Den viste igen hans mesterskab - i intetsigende fraser:

'Hele vores eksistensberettigelse som politisk bevægelse - som parti - ligger jo netop i, at vi gør os tanker om fremtiden. Ikke bare fremtiden for os selv - men også fremtiden for andre - for vores børn, vores forældre, vores kolleger, vores naboer. Fremtiden ikke bare for vort eget land, men for hele den verden, vi dag for dag på godt og ondt flettes tættere sammen med. Sammen om fremtiden. Dermed siger vi netop, at solidariteten er kernen i vores indsats, vores vision og vores

bevægelse. Mennesker skaber de bedste rammer i fællesskab.'

Så ved vi det. Socialdemokraterne gør sig tanker om fremtiden.

Ikke mindst om næste valg, til januar. Lykketoft: - *I dag starter vi den afgørende slutspurt frem til det folketingsvalg, som vi også SKAL vinde. Fra denne kongres vil vi i fællesskab og med fornyet styrke bære vores budskaber og vores vision ud til den danske befolkning. Så skal det nok gå som det plejer: Der er ikke nogen Venstre-regering de sidste 80 år, der har overlevet sit første møde med vælgerne. De bliver altid hurtigt gennemskuet. Derfor er det os, der skal til igen.*

Midlet til en socialdemokratisk valgsejr:

- *Socialdemokraterne vil insistere på, at næste valg handler om skolen, sagde Lykketoft.*

Og fremtiden? Demokratisk socialisme? Danske arbejdspladser i hundredtusindvis er truet af udflytning og rationalisering, og slagtes i den kapitalistiske krise. Lykketoft:

- *Det er kun lidt, vi kan gøre for at forhindre, at der flytter mange arbejdspladser væk fra Danmark. Men vi kan til gengæld gøre en afgørende forskel ved at ruste os til at udvikle flere, nye og andre jobs. Det*

kræver, at vi satser på ny kompetence og fri adgang til efteruddannelse. Det kræver udvikling af nye erhvervs muligheder i regionerne. Det kræver en socialdemokratisk regering.

Kapitalismen og dens ulykker kan der ikke gøres meget ved. Derfor støtter socialdemokraterne uforbeholdent unionsforfatningen og EU som imperialistisk supermagt og vil af med de danske forbehold. Derfor vil socialdemokraterne 'bekæmpe den omsiggribende terrorisme og kriminalitet hen over grænserne', men også 'insistere på forhandlede løsninger på de blodige konflikter'.

Socialdemokraterne vil have verden nøjagtig som den er – bare lidt bedre.

Det ser slemt ud, det skal nok gå alligevel. Men det kræver en socialdemokratisk regering.

- *Regeringen tænker på næste valg. Vi tænker på næste generation, sagde Lykketoft.*

Redaktionen 21. september 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 1. oktober 2004

Stand-in-ræv skal vogte gæs

Danmark i FN's sikkerhedsråd som 'leder af global terrorbekæmpelse'

Fogh-regeringen har valgt at lade sine talerør Jyllands-Posten og Berlingske Tidende (15.09) offentliggøre, hvad den vil bruge et dansk medlemskab af FN's sikkerhedsråd pr. 1. januar 2005 og de næste to år til. 'Danmark sætter sig i spidsen for den internationale kamp mod terror,' hedder det. Det skal ske ved at blive formand for FN's antiterrorkomité. Det skulle være så godt som 'garanteret'.

Mediekampagnen udbasunerer, at fra disse poster skal 'krigen mod terror' opprioriteres på tre områder: ved at styrke den 'tekniske bistand' til fattige landes terrorbekæmpelse, ved en øget 'indsats mod spredning af masseødelæggelsesvåben' og ved at 'styrke folkeretten' omkring terrorbekæmpelse.

Regeringen lader det skinne igennem, at det danske medlemskab af Sikkerhedsrådet allerede er sikret, at afstemningen i FN's kommende generalforsamling er en formalitet. Danmark vil besætte en af de to roterende pladser i den såkaldte vestlige landegruppe efter Tyskland og Spanien. Kun to kandidatlande er tilbage: det krigsførende Danmark og Grækenland, der sammen med omkring 10 andre NATO-lande ikke er deltager i den amerikanske besættelseskoalition.

Når Per Stig Møller føler sig så sikker på, at Danmark også vil få formandskabet i antiterrorkomiteen, må man gå ud fra, at kulissespejlet er ved at være på plads: Danmark vil være USA's og de fleste EU-landes foretrukne kandidat. Og det er ikke for vore blå øjnes skyld. Det vil være en præmie for den villige og blinde deltagelse i den amerikanske krigs- og besættelseskoalition i Irak og hele 'krigen mod terror', som USA proklamerede efter 11. september 2001.

Det har foreløbig ført Danmark og danske soldater ud i afghanske bjergmassiver og det irakiske kviksand. Men USA har fortsat brug for de dan-

Af Dorte Grenaa
Arbejderpartiet Kommunisterne

**Hvad har de gang i?
At gøre international forbrydelse til international lov!
Flere Irak-krige, flere ulovlige besættelser**

KOMMENTAR

ske tjenester, både i sikkerhedsrådet og som stand-in i antiterrorkomiteen.

FN's generalsekretær Kofi Annan har netop betegnet Irak-krigen som en krænkelse af FN's Charter og altså i modstrid med folkeretten:

- Jeg er en af dem, der mener, at FN's Sikkerhedsråd skulle have givet grønt lys til den amerikanske inva-

sion, der afsatte Saddam Husseins regime, sagde Annan og tilføjede:

- Jeg har anført, at det ud fra vores synspunkt ikke var i overensstemmelse med FN's charter, og ud fra FN's charter var det ulovligt.

Det var, hvad den globale antikrigsbevægelse sagde før Irak-krigen, mens Annan forholdt sig tavs. Senere har FN's Sikkerhedsråd og Annan været med til at kaste et tvivlsomt skær af legitimitet over Bushs, Blairs og Foghs ulovlige oliekrig ved at anerkende den amerikansk-indsatte marionetregering, den ulovlige besættelse og den såkaldte 'demokratiske' valgproces.

Fogh-regeringen kunne ikke drømme om at indrømme, at krigen mod Irak og besættelsen er ulovlig ifølge FN's charter og i strid med folkeretten. Det ville være det samme som at indrømme, at den selv er en krigsforbryderregering.

Den vil til gengæld som formand for FN's antiterrorkomité have ændret på folkeretten, så USA's (og EU's) såkaldte antiterrorpolitik kan gennemføres over hele kloden under dække af at være 'international lov'. "Spillereglerne skal være tidssvarende," siger Per Stig Møller, der efter fiaskoen i Irak (som ikke besad de masseødelæggelsesvåben, der var krigens påskud) nu vil intensivere den globale indsats mod udbredelsen af masseødelæggelsesvåben.

Hvad har de gang i? At gøre international forbrydelse til international lov! Flere Irak-krige, flere ulovlige besættelser!

Danmark har ikke fortjent en plads i sikkerhedsrådet, som det får af de gale grunde. Fogh og Møller som 'ledere af global terrorbekæmpelse' er en opskrift på nye katastrofer.

Dorte Grenaa er med i ledelsen af Initiativet Stop Terrorkrigen og koordinationsgruppen i Nej til krig

Dansk Folkepartis årsmøde i Odense: 'Præventive anholdelser' af aktivister

Dansk Folkepartis landsmøde 2004 i Odense blev mødt af en antiracistisk demonstration lørdag den 18. september.

Op til demo'en havde nazister mobiliseret for at angribe den - og politiet kom nazisterne til hjælp. 6 antiracister blev anholdt - og en bus fra København blev tilbageholdt en lille time, så den nåede for sent frem.

Politiet brugte her for første gang den nye lov om præventive anholdelser mod politiske aktivister -

dvs. anholdelser uden grundlag i lovovertrædelse, men alene baseret på formodning. Disse totalt uberettigede anholdelser er et udtryk for, at denne lov skal bruges til at knægte ytringsfriheden og undertrykke politisk protest. *Se mere på side 22.*

Blandt talerne ved demonstrationen var forfatteren Omar Dahir, der bl.a. har skrevet '*Hjemme igen. En indvandersaga*', og som også er medlem af bestyrelsen af Komiteen for et Frit Irak.

Spørgsmål til Danmark

Af Omar Dahir

Kære døtre, sønner og brødre,

Når jeg har valgt at holde tale i dag, så er det fordi jeg, som har boet i Danmark i nu 20 år, har uafklarede spørgsmål, som søger at få svar på. Jeg har nogle bekymringer, som jeg vil melde ud til jer.

Jeg er for det første en mand med over 40 års erfaringer med politik. Jeg er flygtet for mit liv til et formentlig demokratisk land, hvor borgerne har rettigheder, ligesom de har forpligtelser. Jeg er i de seneste år blevet opmærksom på, at verden hænger sammen på en hel anden måde, end jeg tidligere havde forestillet mig. Tidligere troede jeg, at verden var delt op i tre skarpt forskellige regioner: det demokratiske Vesten, de socialistiske lande og den tredje verden. Uretfærdighed, undertrykkelse, diktatur og manglende frihed var ondt, der udelukkende var forbundet med den tredje verden.

I dag er der kun Vesten og resten af verden tilbage. Så kommer mine spørgsmål:

Hvorfor er der flere krige og blodbad i verden i stedet for fred og dialog?

Hvorfor bliver andre lande besat og

plyndret AF VESTEN? Hvorfor bomber F-16 fly boligkvarterer i Bagdad og andre irakiske byer? Hvorfor aflyser Vestens soldater bødlerne i Abu Ghraib-fængslet?

Hvorfor bliver de demokratiske rettigheder indskrænket i selve Vesteuropa og al modstand til imperialismen og besættelse stemplet som terrorisme?

Og her i Danmark:

Mit første spørgsmål:

Når jeg hører paroler såsom *Danmark for danskerne*, så siger jeg: Fint, men hvis man har den tankegang, at ens land kun er for én selv, og det er en fornuftig og logisk tankegang, så hvorfor ikke erkende andre folks ret til at sige fx *Irak for irakerne*? Hvorfor råber man Danmark for danskerne, men støtter og

deltager i en besættelse af Irak, så Irak bliver for amerikanerne, briterne, israelerne, danskerne, polakkerne, men SLET IKKE for irakerne?

Der er en modsætning her. Vil det sige, at parolen betyder, at vores er for os, men de andres også er for os?

Mit næste spørgsmål:

Visse mennesker er sure over, at der er et par tusinde flygtninge, der modtager usle penge fra socialkontorerne i Danmark. De penge hedder den ene gang introduktionsydelse og en anden gang starthjælp. Disse penge svarer til ca. 70 % af det beløb, en almindelig etnisk dansker modtager i bistandshjælp.

Jeg ønsker personligt, at ethvert menneske skal klare sig ved at arbejde. Jeg vil ikke spørge om, hvorfor folk ikke får arbejde. Jeg spørger om noget helt andet. Hvis man bliver træt af et par tusinde flygtninge, og man mener at disse flygtninge TAGER VORES PENGE, og at vi skal smide dem ud, hvorfor erkender man så ikke fx irakernes ret til at smide de multinationale koncerner ud, der nu suger irakernes olie og blod i et åbent bevæbnet røveri? Hvorfor deltager man i øvrigt i dette

røveri?

Lad irakerne bestemme selv over deres olie, og jeg lover alle, der er trætte af flygtninge, at der ikke vil gå mere end to dage, før Danmark bliver helt tomt for irakiske flygtninge. Eller jeg har et andet forslag: Lad A.P. Møller give 5 % af sin andel i røveriet af Iraks olie til kommunerne i Danmark. Det vil være nok til at forsørge 100.000 flygtninge og skaffe dem arbejdspladser og uddannelse de næste 10 år.

Mit tredje og sidste spørgsmål:

Hvad får man ud af had, ikke kun i Danmark, men i hele verden?

Der er så meget ubegrundet had i dag, at jeg – en mand med 40 års erfaringer i det politiske liv – er bekymret. Når jeg hører parolen *Danmark for danskerne*, giver det i mine ører en genlyd fra dengang, jeg hørte Saddam Hussein råbe *Irak for irakerne*. Jeg var vidne til, at Irak efterfølgende faldt i hænderne på et enkelt parti, og alle andre blev betragtet som forrædere. Irak tilhørte nu én mand og hans familie, MENS 3-4 MILLIONER irakere blev flygtninge, en million døde på fronterne i forskellige krige, og 2 millioner døde som følge af sanktioner, og det hele endte med, at IRAK I DAG SLET IKKE ER FOR IRAKERNE. Det er for de store multinationale koncerner, herunder A.P. Møller.

Jeg er ikke en religiøs mand, men jeg vil råbe højt: *Gud bevare Danmark*, fordi jeg nu bliver vidne til, at nogen i Danmark gør det samme, som Saddam gjorde i Irak. *Danmark for danskerne* er begyndt at udvikle sig til Danmark for et enkelt parti, og Danmark bliver sendt ud i ulovlig krig og besættelse.

Hvad der kan komme dernæst, får mig til at ryste af bekymring:

Jeg har ikke lyst til at forestille mig, at I, mine døtre, sønner og brødre, en af dagene som følge af had og tomme paroler skal ende som flygtninge i andre lande, hvor folk råber de samme paroler imod jer, som Dansk Folkeparti råber mod flygtninge i Danmark.

Omar Dhahirs tale ved antiracistisk demonstration i Odense lørdag den 18. september 2004.

Sabra og Shatila i dag: Bolværket mod dødedansen Af Annisette & Thomas Savage Rose

Bojkot Israel afholdt protest- og solidaritetsmanifestation ved den israelske ambassade samt i Århus lørdag den 18. september. Det skete på årsdagen for massakren i Sabra og Shatila. Manifestationen modtog følgende hilsen fra The Savage Rose, p.t. på turné i Grønland.

Vi sender en varm og solidarisk hilsen til jer, venner og kammerater, her fra Grønland.

Da meddelelsen om massakrerne i Sabra og Shatila kom til Sydhavnen dengang i '82, var det, som om noget i os selv døde.

Vi havde tilbragt megen tid i de to lejre kort tid forinden. Vi kendte i Sabra og Shatila masser af vidunderlige mødre, bedstemødre, børn. Unge fyre og bedstefædre.

Den Tårernes Vej, som er blevet det palæstinensiske folks igennem et halvt århundrede, fra massakre til massakre, fortsætter til i dag. Små børn myrdes, hundredårige olivenlunde rives op. Et nyt babelstår skriger mod himlen.

Vi anklager den israelske regering og Ariel Sharon, der stod bag Sabra- og Shatila-massakren, og som nu igen danser deres dødedans for øjnene af en hel verden.

Vi anklager de amerikanske mafia-regeringer, som leverede og fortsat leverer skytset.

Vi anklager de danske regeringer for grov og bevidst meddelagtighed.

Vi anklager de kræfter i FN, der spænder ben for FN's charter og brede gruppe af medlemslande og dagligt forbyder sig mod alle internationale traktater – for med stupid vold at forsøge at omskabe hele kloden, inklusive lille Danmark, til én stor Vestbred, én stor global koncentrationslejr.

Vi er selv bolværket mod en multinationale fascisme, som allerede også kradser dybere ned i den danske tilværelse, end mange gør sig klart.

De, som i Irak og Palæstina giver livet for at stoppe imperiets militære besættelse i modstanden er mere frie end dem, som holder sig fri og lukker øjnene.

Alle vi mange milliarder fredsel-skende mennesker i hele verden, som skaber friheden, når vi giver hinanden hånden – vi er alle bolværket, der stopper ondskaben.

Vi sender jer – her fra hundeslædernes by Sisimiut – en sang for livet og for jer.

Vi må være modige, frie mennesker, her og nu. Det kan koste, men det er stadig intet imod den pris, som de betaler, der allerede er levende døde, de, som lukker øjnene og selv rækker håndleddene frem for at blive lænket.

Vær frie!

Tak!

Kærlige hilsner

Annisette & Thomas

www.thesavagerose.com

Hvert fjerde job er i farezonen på kortere sigt. Derudover er hvert andet job sårbart og usikkert. Kun den sidste fjerdedel regnes for 'sikre' på længere sigt. Det viser en opsigtsvækkende ny undersøgelse.

Det danske arbejdsmarked er som i andre imperialistiske lande i voldsomt opbrud. Hundreder tusinder af jobs er truede, ikke mindst de ufaglærtes arbejdspladser. Hver fjerde danske arbejdsplads, især i industrien, står i fare for at forsvinde de nærmeste år. Omkring 375.000 arbejdspladser står overfor at blive nedlagt, viser en omfattende undersøgelse, foretaget af konsulentfirmaet Rambøll Management for Ugebrevet A4 og DR Undervisning.

De halvanden million danske lønmodtager-jobs er indgået i undersøgelsen, som meget detaljeret sætter tal på tre grupper:

373.700 job er 'truet'.

728.525 job er 'sårbare'.

385.279 (!) job er 'sikre'.

Hvert fjerde job står altså i fare for at

Jobløse Danmark

blive nedlagt på kortere sigt. Det gælder især for ansatte inden for træ-, papir-, møbel-, jern- og metalindustrien (altså kernejob i industrien) – og først og fremmest de ufaglærte. Desuden trues de ufaglærte inden for serviceerhverv. Også en del lederjobs rationaliseres væk.

I den modsatte fjerdedel – i kategorien 'sikre jobs' – finder man 'faglært arbejde med mellemlange videregående uddannelser'. Det er især jobs inden for den offentlige sektor – som blandt andet pædagog, sygeplejerske og politibetjent. Specialister med en lang videregående uddannelse har også ret sikre job.

Halvdelen af de danske arbejdspladser befinder sig mellem disse to kategorier. De er 'sårbare' – usikre på noget længere sigt.

Fogh-regeringen lader sig ikke ryste af disse tal. Tværtimod lader den såkaldte beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (for 117 gang) i Politiken (20.09) meddele, at 'kurven er knækket':

- Nu vender det, og måned for måned vil vi se, at ledighedskøen bliver mindre og mindre.

Indtil videre har det modsatte vist sig. Antallet af arbejdsløse og langtidslidende vokser. Opsvinget er udeblevet. Kommer det vil det ikke knække arbejdsløshedskurven. Fænomenet kaldes 'det jobløse opsving' og Rambøll-undersøgelsen peger på to hovedfaktorer bag denne situation: Arbejdspladser-

ne flyttes simpelthen til udlandet, hvor arbejdskraften er billigere (det kaldes også 'globalisering') og rationaliseringer på grundlag af den nyeste teknologi slagter titusinder af arbejdspladser.

Den kapitalistiske økonomiske cyklus (hvor et solidt opsving ikke er sat ind i Danmark eller nabolandet Tyskland), den skærpede konkurrence på verdensmarkedet og den medfølgende flytning af hele industrier samt den ny fase i den teknologiske revolution økonomiske krise er de afgørende grunde til, at Fogh-regeringens løfter om arbejdspladser ikke holder, og dens 'beskæftigelsespolitik' har spillet fallit.

Dens egentlige politik består heller ikke i at skabe arbejdspladser, men at trykke arbejdskraften: alle arbejdende skal arbejde mere, længere, være langt mere fleksibel, og finde sig i hvadsomhelst. De arbejdsløse skal jagtes helt i bund.

Og mens basisindustrien flyttes ud af landet og ufaglærte arbejdspladser får tabt, har LO-fagbevægelsen kun et svar: mere uddannelse. Det nydannede storforbund 3F (Fagligt Fælles Forbund) af det sammenlagte SiD og KAD, der har fået Knud Erik Skov Christensen udpeget som formand, har heller ingen egentlig strategi for fuld beskæftigelse eller for at sikre et bæredygtigt samfund på længere sigt. Det vil nemlig kræve en helt anden samfundstype: et socialistisk Danmark.

Opsvinget bed sig fast – i nakken af de fyrede

I flere år lovede de, at opsvinget var på vej. Åbenbaringen viste sig i dette års forår. Regeringen "skubbede" på med skattelettelser til de rige – i bedste Bush-stil – hvilket ifølge deres egne dogmer skulle få hjulene til at dreje endnu hurtigere.

Ret skal være ret: På ét punkt fik de ret. Hjulene drejer hurtigere. Hjulene sidder under lastvognene, der flytter produktionen østpå. De kalder det for globalisering, som vi alle sammen skal være glade for. I den industrielle vestlige verden skal alle prise sig lykkelige over, at kapitalen på billigste og bedste vis kan afsætte deres varer til nye mar-

keder. Det priser Mac Donalds' aktionærer sig lykkelige over, når hundrede af millioner af forbrugere i Rusland og Kina får adgang til fast food. I kølvandet kommer medicinalindustrien for at helbrede overvægtige sukkersygepatienter.

Få måneder efter, at opsvinget havde bidt sig fast, fulgte meldingen, at massefyrringerne fortsætter:

245 fyres af Vestfrost i Esbjerg, 120 fyres fra Micro Matic i Odense, 73 afskediges fra Rexam Glass, der tidligere bar det stolte navn Holmegaard Glasværk, og Akzo Nobel fyrer 75 fra de stolte fabrikker Sadolin og Holmblad. Med hensyn til de sidstnævnte

flyttes produktionen til Sverige i globaliseringens hellige navn.

Et enkelt penselstrøg nedlagde af produktion af industrielle trælakker på Prags Boulevard på Amager til den anden side af Øresund.

120 ansatte på Micro Matic i Odense må lide globaliseringens tort i form af en fyreseddel, efter at deres arbejde er overflyttet til Baltikum.

Summa summarum: Så er omkring 500 på kun fire danske virksomheder blevet afskediget i en situation, hvor opsvinget og globaliseringen hænger.

Der er måske noget om snakken: Det er et jobløst opsving. *-gri*

Forbrugsfesten ebber ud

Det tog flere år, inden det lovede opsving ramte Danmark i dette forår. Få måneder efter konstaterer Institut for Konjunktur-Analyse (IFKA) nu, at "danskerne ikke vil fortsætte forbrugsfesten". Hvorvidt IFKA mener, at det er af ond vilje, at befolkningen ikke ønsker del i de bugnende indkøbsvinduer, fremgår ikke, men de fastslår i hvert fald, at det såkaldte forbruger købsindeks er faldet fra 131 for tre måneder siden til 105 i dag. Indekset angiver forbrugernes forventning om indkøb de næste tre måneder. Det konstateres derfor, at indkøbsplanerne solidt afdæmpet, hvilket omvendt afkræfter frygten for en såkaldt overophedning af økonomien.

Fænomenet 'overophedning' indtræffer pudsigt nok, hvis danskerne alligevel skulle finde på at deltage i forbrugsfesten, fordi derved reagerer politikerne i form af indgreb, der automatisk dæmper folks lyst, idet samfundet angiveligt ikke har råd til, at forbrugerne holder fest.

IFKA fastslår, at forbrugerne har fået flere penge på lommen, men fortsat er usikkerheden for økonomien for stor til, at man tør ødsle dem bort:

- Selv om folks bekymring for arbejdsløshed er faldet lidt, så har man ikke set ledighedskurven knække endnu, så opsparingskvoten er den samme som for et år siden, mener Charlotte Rassing fra IFKA, og angiver, at det sandsynligvis specielt opsparing til alderdommen, der vejer tungt, da "folk er blevet klar over, at de nok selv kommer til at betale denne".

Den dystre udvikling blev også bekræftet på en konference, som Dansk Arbejdsgiverforening (DA) havde indkaldt. Debatten handlede om 'velfærd', og deltagerne bestod af eksperter og politikere fra blandt andet Velfærdskommissionen og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som hurtigt kunne blive enige om, at globaliseringen med den voldsomme lønforskel mellem Danmark og specielt Østasien udgør en

Forbrugsfesten er forbi - før den kom i gang

stor trussel mod danske arbejdspladser. Trods det faktum enedes man om, at globaliseringen "i bund og grund er en fordel".

Konferencen satte i øvrigt spørgsmålstegn ved danskernes udtalte ønske om velfærd, idet befolkningen jo fravælger betaling af skat til fordel for sort arbejde:

- I praksis kan man jo se, at vi prioriterer at holde fri frem for at arbejde og betale skat, og samtidig laver vi en masse sort arbejde. Det er kun få danskere, der føler solidaritet og offervilje i forhold til systemet, fastslog Jørn Henrik Petersen fra regeringens Velfærdskommission.

Nu bliver befolkning, som er led ved brandbeskatningen, altså taget til indtægt for selv at undergrave den såkaldte velfærd. Det er klare ord fra en Velfærdskommission, hvis ideer og rapporter befolkningen stadig har til gode.

Konferencen fastslog i øvrigt, at det er så som så med velfærd, som vi en gang kendte den. I dag bliver den nemlig selvfinansieret. Det gælder eksempelvis både arbejdsmarkedspensionerne og efterlønsordningen, som begge er eksempler på modsætninger til folkepensionen.

-gri

Storbanker skøjtede hen over krisen

På fire år skovlede de fire største banker i Danmark 100 milliarder ned i kassen. Derved trodsede de totalt den almindelige krise, som menigmand ellers måtte bide i. Arbejdsløsheden er siden 2002 steget med omkring 60.000, og i 2003 oplevede Danmark en decideret negativ udvikling i bruttonationalproduktet (BNP), men Nordea, Danske Bank, Jyske Bank og Sydbank har siddet konjunkturerne overhørig:

- Det kan de, fordi de laver flere forretninger med eksisterende kunder. De gør simpelthen alt muligt i øjeblikket for at tjene penge. Se blot på de nye boliglån, forklarer Bjarne Jensen, der bærer titlen bankeksperter. Han lægger dermed ikke skjul på, at profitterne høstes fra menigmands lom-

mer. Med til forklaringen hører tilsyneladende også de højere magter:

- Det har været en guds gave til bankerne, at renten er faldet. Det har givet mulighed for omlægning af real-kreditlån, som næsten har udviklet sig til en folkesport, udtaler han og påpeger, at bankernes indtjening dermed er skiftet fra den gamle forretning, hvor det var forskellen mellem ind- og udlån, der udgjorde indtjeningsgrundlaget.

Trods medvind på tilsyneladende alle cykelstier, så klarer de mindre banker sig knap så godt. Således havde 27 ud af de 79 mindste pengeinstitutter underskud i 2003. Bankeksperten frygter for, hvad bratte rentestigninger kan forvolde af skade på selv de største bankers gevinster.

Misbrug af udstødte er regelen

Fra det vestjyske til Storkøbenhavn er billedet det samme: Fagbevægelsens spidser går sammen med de lokale arbejdsgivere og myndigheder om at effektuere misbruget af arbejdsløse.

Sagerne om adskillige fynske og jyske amter og kommuners hjælpende hånd til Bodum-fabrikkerne er kendt af mange som små solstrålehistorier, hvor SiD's protester mundede ud i retfærdige domme, der stoppede tvangsaktivering af dagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere til fordel for profitten i Bodum-selskabet.

Uden så meget som en krone mere på lommen blev de udstødte tvunget til at fungere som slavearbejdskraft med at samle og pakke Bodumkander. Det var til fordel for Bodum og kommunen, der fik reduceret kontanthjælpsudgifterne i form af et løntilskud fra virksomheden, og samtidig hjalp det kontanthjælpsmodtagerne med at "lære at stå op om morgenen", hvilket er en forudsætning, hvis man vinder i lotteriet og skal passe et ordinært job.

Med respekt for SiD så lykkedes det forbundet at vinde tre sager i tre forskellige amter i forbindelse med Bodums og kommunernes misbrug af kontanthjælpsmodtagerne. Det handlede om Fyns, Sønderjyllands og Ribe amter. Sagerne er blevet ført med argumentet om, at misbruget var/er konkurrenceforvridende over for andre virksomheder, der tilsyneladende ikke gjorde benyttede misbruget. De lokale Arbejdsmarkedsråd kunne godt forstå, at der burde udvises solidaritet med de konkurrerende arbejdsgivere, hvilket gjorde udslaget. Misbruget af kontanthjælpsmodtagere havde ingen genklang.

Nu har Vejle Amt siden skilt sig ud med to aktuelle sager. Dels har Vejle Amt – som det eneste hidtidige amt – underkendt Bodumprotesten om ulovlig aktivering, og dels har amtet accepteret, at

det tidligere Dandy – nuværende Gumlink – får pakket tyggegummi på amtets produktionshus, der i folkemunde omtales som *Sanktionshuset*, da det er amtets foretrukne tvangsaktiveringssted.

Mens SiD Vejle trods alt rejste sagen, har Nærings- og Nydelsesmiddelarbejdernes Forbund (NNF) udmærket sig ved ikke at røre en finger i denne forbindelse, selvom pakning af tyggegummi ligger under deres regi.

For nu at blive i det jyske, så kan Kommunistisk Politik berette om, at der i Herning ligger endnu et såkaldt produktionscenter ved navn Jobcenter Grøndahl, som hver dag "beskæftiger" 60-80 kontanthjælpsmodtagere med at pakke poser, æsker og paller for den lokale millionkoncern HT Bendix A/S, der gør i søm, skruer, beslag, hængsler, håndtag mm.

Ifølge de kommunale medarbejdere og andre vidner i retssagen går aftalen mellem kommunen og millionkoncernen ud på, at virksomheden får pakket sine produkter til samme pris, som virksomheden skulle betale for østeuropæisk arbejdskraft.

Landsorganisationen af Arbejdsledige (LA) har på vegne af en tvangsaktiveret, der dels kræver overenskomstmæssig løn for sit arbejde og dels erstatning for manglende ansættelsesbevis, rejst sagen ved Vestre Landsret. Såfremt Herning Kommune – som forventet – må bløde

kr. 10.000 i erstatning til hver kontanthjælpsmodtager for brud på loven om ansættelsesbevis, så kan det for kommunen beløbe sig til mellem fem og 20 mio. kroner. Såfremt kommunen – imod al kapitalistisk og lovgivningsmæssigt logik – skulle blive idømt betaling af en overenskomstmæssig løn, så ville beløbet blive mindst femdoblet. Landsretten vil stadfæste sin dom i den første halvdel af november.

Som rosinen i pølseenden er det for en uge siden blevet klarlagt, at Køben-

havns kommune sparer 86 mio. kr. på at tvangsaktivere kontanthjælpsmodtagere. Kommunen regner med at spare yderligere 20 mio. kroner på at sprede sagsbehandlingen, så folk hurtigere kommer under revalideringen, hvilket overfører udgiften til statskassen.

Københavns kommune betegnes i den henseende som en mønsterkommune, og succesen tilskrives ifølge arbejdsmarkedsborgmester Bo Asmus Kjeldgaard (SF) kommunens samarbejde mellem det lokale LO og DA. Formanden for den lokale region af arbejdsgiverne, Gert Ryder, udtrykker sin begejstring:

- Der er ingen tvivl om, at virksomhederne ikke gør det for folks blå øjnes skyld. Men samarbejdet er en fordel for både kontanthjælpsmodtagere, virksomheder og kommunen. For hver kontanthjælpsmodtager, der er kommet i arbejde, er der mange penge sparet.

Enhedslisten, repræsenteret i Borgerrepræsentationen ved Mikkel Warming, erklærer til Jyllands Posten, at det kun er godt, hvis flere kommer i arbejde.

Københavns kommune har ambitioner om at udvide succesen med at overføre kontanthjælpsmodtagere til revalideringsydelse, da det vil støtte kommunens kassetænkning, idet det så bliver en statsudgift at holde liv i disse udstødte.

-gri

Læs også Faglig kommentar på bagsiden

Treparts-borgfred

Dansk erhvervsliv og staten, repræsenteret af regeringen, har i forbindelse med globaliseringen og den deraf afledte udflagning af danske arbejdspladser behov for at udnytte den tilbageværende arbejdsstyrke bedst muligt. Derfor havde regeringen indbudt toppen af dansk fagbevægelse og arbejdsgiverne til treparts drøftelser i sidste uge.

De to toppe af dansk fagbevægelse – LO og FTF – sænkede straks paraderne over for VK-regeringen i denne forbindelse:

- Grundlæggende er vi enige i projektet. Globaliseringen skal være til fordel for det danske samfund. Derfor er der behov for, at vi satser massivt på uddannelse, udtalte Hans Jensen, formand for LO, med tilfredshed efter mødet. Formand for den anden hovedorganisation, FTF, Bente Sorgenfrey, udtrykte ligeledes sin tilfredshed:

- Vi har fået garanti for, at det her ikke er et spareprojekt, og at der skal bred opbakning til i Folketinget. Jeg tror, det er et godt udgangspunkt for det videre arbejde, siger FTF-formanden.

Således understreges det af de to formænd for de mægtigste hovedorganisationer, der udgiver sig for at repræsentere mere end 80 pct. af samtlige arbejdere, at modsætningerne mellem den borgerlige regering og fagbevægelsen trods alt ligger et meget lille sted.

Baggrunden for trepartsforhandlingerne er, at globaliseringen fremskynder udflagningen af danske arbejdspladser, som specielt rammer de ufaglærte. Regeringen og toppen af fagbevægelsen er enige om, at det er vigtigt at opfylde de tilbageværende virksomheders interesse i at videreudanne de arbejdsløse, så køen af arbejdssøgende kan blive tilstrækkelig stor, så lønnen kan holdes nede.

FTF og LO trøster sig med, at aftalen bygger på et løfte fra statsministeren om, at lønmodtagerne ikke selv skal finansiere deres efteruddannelse.

I første omgang er parterne blevet enige om at sætte gang i et større analysearbejde af hele efteruddannelsessystemet.

-gri

Frederik og Mary takker LA

Inden de royale skrammer med separationen for alvor brød ud, lykkedes det kronprinseparret at få overbragt en gave fra Landsorganisationen af Arbejdsledige (LA) i form af en cd med titlen "Blues mod aktivering 2".

LA pointerer, at Kronprins Frederik er en af de højest betalte kontanthjælpsmodtagere, der tilmed ikke udsættes for de ydmygende tvangsaktiviteter.

LA advarer Frederik og Mary mod reglen om, at kontanthjælpsmodtagere efter et halvt års ledighed skal trækkes i ydelsen, hvis de er gifte. LA er bekymrede, da der ikke er udsigt til, at kronprinseparret bliver selvforsørgende inden for det næste halve år, hvorfor de vil blive trukket ca. 5 pct. af ydelsen, svarende til ca. 100.000 kr. for dem om måneden.

KAD'ere fastholder retssag

12 KAD-organiserede kvinder ansat på Sauer-Danfoss i Odense fastholder den retssag om forbundstvung, de indledte for 13 år siden. De protesterede mod, at de var tvunget medlemmer af KAD udelukkende på grund af deres køn, mens de selv ønskede at skifte til SiD. SiD og KAD havde og har en grænseaftale, der forhindrer hvert af forbundene at optage medlemmer fra det andet forbund. Til nytår fusionerer de to store forbund, men det får ikke de 12 kvinder til at frafalde sagen, da de opfatter den som principiel, hvilket kan ende med en højesteretsbehandling.

Postansatte snydes

Flere hundrede overenskomstansatte postarbejdere snydes for løn under sygdom, de fem feriefridage og eventuel tre måneders løn ved afskedigelse. Årsagen er, at Post Danmark har ansat på forkerte vilkår, da de er ansat på timelønsvilkår, men er berettiget til vilkårene for månedslønnede, idet de arbejder mere end 60 timer om måneden.

Post Danmark har beklaget 'fejlene' og bedyret, at der vil blive rettet op på det.

Ny Løn igen i fokus ved OK-fornyelsen

Tre store fagforbund giver allerede ved indledningen af overenskomstforhandlingerne på det offentlige område, der skal være tilendebragt næste forår, udtryk for, at lønsystemet Ny Løn skal væk. Lærerne, sygeplejerskerne og de sundhedsansatte er indstillet på at tage en konflikt på spørgsmålet, som til gengæld er et afgørende krav for i hvert fald de amtslige arbejdsgivere, der har tre hovedkrav til overenskomstfornyelsen: Ny Løn er kommet for at blive, puljen til Ny Løn skal forøges, og arbejdsgiverne skal fortsat have mulighed for at rekruttere og fastholde kvalificerede medarbejdere. Det to første krav er åbenlyst knyttet til Ny Løn, hvilket det tredje også er, idet Ny Løn er et vigtigt redskab for arbejdsgivere til at belønne fedterøve og stræbere med "rene negle".

I modsætning til arbejdsgiverne har Sundhedskartellet, Danmarks Lærerforening og Dansk Sygeplejeråd (DSR) som de store blandt andre meldt ud, at det nu er slut:

- Vi vil have en lønmodel, som passer til os. Langt størstedelen af lønnen skal

ligge centralt. Det skal vore medlemmer være sikret, udtaler Connie Kruckow, formand for DSR, og fastslår derved, at det individuelle lønssystem er et usolidarisk system, der ikke uden grund af netop DSR's medlemmer er blevet betegnet som fedterøvspuljer.

Ny Løn, der blev tvunget ned over hovedet på de ansatte i 1998, har fra sin barsel været forhadet blandt de ansatte. Systemet tilgodeser de "gode og effektive" ansatte ifølge arbejdsgiverne, hvilket kommer specielt ledelsesrepræsentanter til gode, og hvilket sker på bekostning af de såkaldt menige ansatte, der slider på gulvet.

Lønssystemet har da også ved hver eneste overenskomstfornyelse lige siden været kilde til uro. De faglige forhandlere har inden forhandlingerne lovet at tackle problemet, men er altid faldet til patten og har anbefalet overenskomsten. Den sidste overenskomstfornyelse i 2002 afveg derved, at DSR i utilfredshed meldte sig ud af kartellet KTO, der i flere omgange havde underkendt sygeplejerskernes modstand mod Ny Løn.

Perfekt jobprofil

Danmarks regering havde indtil begyndelsen af august en landbrugsminister (kaldet fødevareminister), der vidste, hvad det handlede om. Mariann Fischer Boel er nemlig selv landmand med eget gods.

Hvert 5. år udpeges EU's forretningsministerium, Kommissionen. De ærede mænd og otte kvinder udmønter storkapitalens diktater mod et månedligt vederlag på 200.000 kr. Som kommissær er den danske Mariann Fischer Boel udset til at blive medansvarlig for et landbrugsbudget i 2005 på mere end 44,5 mia. euro eller 331 mia. kr., hvilket udgør næsten halvdelen af hele EU's budget.

Hvad der ikke har været et problem gennem tre år som minister i Danmark, støder dog imod habilitets-reglerne i EU, da hun modtager omkring en ½ mio. kr. om året i EU-støtte til bedriften Østergård i Munkebo hjemme på Fyn. Ejendommen er på omkring 330 hektar.

Danske regeringer er som bekendt lig med farceagtig håndtering af ømme "sager", og første akt begynder godt: Godsejer Fischer Boels gods drives, ifølge hendes revisor, af hendes mand, og der er åbenbart en afgrund til forskel på at eje et gods og så drive det.

Mariann Fischerr Boel

Født 15. april 1943 i Aasum, Fyn, datter af godsejer Hans Boel og Valborg Boel. Medlem af Munkebo Kommunalbestyrelse 1982-91 og igen 1994-97. Folketingsmedlem for Fyns Amtskreds fra 12. december 1990. Formand for Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg 1994-1998. Kommandør af Dannebrogordenen, tildelt 10.12.2002. Pr. 1. november i år ny EU-kommissær for landbrug og landdistriktpolitik med ansvar for næsten halvdelen af EU's budget.

I anden akt går vi bag kulissen og finder, at topembedsmænd i statsministeriet har udarbejdet dele af revisorens udtalelse til kommissionen. Sagen om Boels interessekonflikt er nu vokset til

en sag om magtmisbrug.

I tredje akt viser det sig, at godsejeren har fortiet oplysninger. Hun er alligevel engageret i driften af et landbrug, i Rusland. Gennem EU er det blevet muligt at investere i gigantlandbrug i hele Østeuropa. Dels fordi EU har krævet, at lovgivningen er blevet tilpasset, så opkøb er ejendomme er blevet muligt, dels fordi EU's strukturfonde sikrer støtte til drift af moderne landbrug.

Også danskere kan være kulakker.

S for slatten

“Det er en utrolig flot, at det er lykkedes at skaffe en af de vigtigste danske poster i Europa-Kommissionen i mange år til Mariann Fischer Boel,” sagde socialdemokraten Henrik Dam Kristensen begejstret kort efter udnævnelsen. Og selv efter en måneds diskussion af habilitetsproblemet udtaler han, at det i hans øjne i højere grad et politisk problem, om Boel vil kæmpe for at afskaffe landbrugsstøtten, end om hun selv er modtager af den.

Hr. Dam har dygtigt opfattet, at der netop er to spørgsmål, men kan ikke få dem til at hænge sammen. Når den tidligere landbrugsminister under Nyrup-

Fra storby til metropol - eller København som kreativ by

“Mere liv i gaden, mindre pænhed, og mere stemning af metropol er noget af det, København har brug for, hvis byen skal tage et spring fremad og udvikle sig hen imod en mere kreativ storby.”

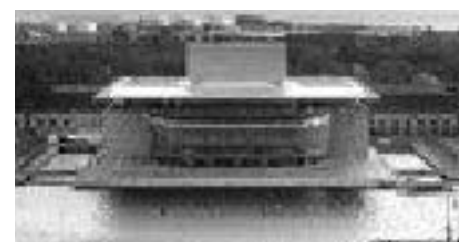
Det er en af mange konklusioner fra det udviklingsprojekt Københavns Erhvervsråd igangsatte i foråret 2003, orienterer bladet Virksom Nyhed, der udgives af Københavns kommune og tilgår til det lokale erhvervsliv.

Projektet har fokuseret på de såkaldte kreative erhverv, hvoriblandt nævnes: mode, design, reklame, musik, computerspil og film, som i dag angiveligt beskæftiger 25.000 ansatte i Københavns kommune alene. Projekt-

gruppen fastslår, at det er brancher med en stor talentmasse og internationale ambitioner, der kan få betydning for byens udvikling. De betegnes også som en kilde til innovation, skaber social sammenhængskraft, er spydspidser i udviklingen af nye spændende områder i byen.

Konkurrencen storbyerne imellem er imidlertid markant. København som metropol i EU's Øresundsregion har adskillige konkurrenter i det nordeuropæiske, som eksempelvis Stockholm, Hamborg og Berlin.

Projektet er derfor helt bevidst om, at København skal finde sin egen specielle niche eller karakteristika, hvilket de udtrykker således:

Being comfortable being different: I det ligger, at hvis København skal udvikle sig hen imod en mere kreativ by, er der behov for at skabe en åben og mangfoldig by, der kan rumme skæve ideer, og skævttænkende individer side om side. Det er selve grundlaget for en kreativ by.

Med denne tolerance tænkes næppe på byens sutter, der dagligt kan beskues i gadebilledet ved pladsernes bænke, eller for den sags skyld stofmisbrugerne. Der tænkes næppe heller ikke i, at give byens befolkning luft og tilværelse i form af boliger endside billige boliger.

regeringen ikke kan genkende en interessekonflikt på størrelse med en ladeport, er det jo nærliggende at drage den konklusion, at grunden til, at magtsyge, berigelseskriminalitet og korruption ikke findes i det lille Danmark, er, at fænomenet slet ikke anerkendes. Her i landet bor kun uskyldsrene mennesker, der ud fra de reneste moralske, medmenneskelige forpligtigelser selvopofrende beskæftiger sig med politik. Selv Jens Peter Bonde udtaler, at det er jo ikke værre, end hvis en skolelærer udtaler sig om uddannelsespolitik.

Sandheden om den danske elite fra partyprinsen til godsejer Boel er, at den gennemrådden, en gemen bande, der arbejder for egen vinding. Jobbet i EU passer perfekt.

Tidligere danske EU-kommissærer

Poul Nielson (1999-2004)
Udvikling og humanitær bistand
Ritt Bjerregaard (1995-99)
Miljø
Henning Christophersen (1985-95)
EU's budget, økonomi, næstformand
Poul Dalsager (1981-85)
Landbrug
Finn Olav Gundelach (1973-81)
Landbrug, næstformand

Når alt kommer til alt, så tænkes der snarere i flere "Sorte Diamant"er og andre slige paladser.

F.eks. Mærsk McKinney Møllers nye Operahus: Monumentet over skibsrederen, betalt af penge han har plukket danskerne og den danske undergrund for.

Dagbladet Politiken oplyser, at Mr. Moeller personligt har bestemt alt om det, som kaldes 'den storslåede gave til det danske folk': indpakning, indhold og pris. Fra toiletter til facadesten har skibsrederen engageret sig med en perfektionisme, der også omfatter den tidligere statsministers breve. Den nuværende sender i forvejen sin nytårstaler til korrektur i 'Erhverslivet'.

Københavns Erhvervsråd har videregivet *sit* projekt og dets konklusioner til kommunen, som i løbet af de kommende måneder vil behandle dette politisk.

Den forkerte svigermor

Da jeg startede på min nuværende arbejdsplads for 12 år siden, var der rigtig mange nye indtryk og nye kollegaer at vænne sig til samt ikke mindst en ny måde at skulle arbejde på, men hvad ... Det er jo kun sundt at lære en masse nye ting.

Efter et par dage var der specielt én person, som havde gjort et meget stort indtryk på mig, eller rettere, jeg var vist blevet lidt smålun på ham. Han var godt nok ansat i en anden afdeling end mig, men ikke desto mindre var jeg solgt, da jeg opdagede ham komme gående hen af gangen rigtig morgen træt og helt pjusket at se på. Det er underligt, at man kan falde for strittende morgenhår.

Søren var typen, der aldrig vågnede helt, før han havde været på job en time eller to og drukket en helvedes masse kaffe, men som dagene gik, fik jeg taget mod til mig, og vi begyndte at snakke mere sammen om alt muligt mellem himmel og jord. Søren fortalte, at han var gift og havde en søn på fire år, som jeg selvfølgelig straks skulle se billeder af. Man var ikke et sekund i tvivl om, at det var hans søn, og farmand var stolt som en pave. Nå, men jeg kunne jo passende kvittere med at fortælle ham, at jeg også havde en kæreste hjemme, men at vi vist aldrig ville nå til at blive gift og få børn sammen. Forholdet var groft sagt gået dødt. Heldigvis havde det ikke forhindret min kærestes mor i at skaffe mig mit nye job.

Dagene og månederne fløj af sted, og vi snakkede sammen næsten hver dag og havde det rigtig hyggeligt sammen (altså som kollegaer og venner, ikke noget svineri her), og inderst inde følte jeg nærmest, at vi havde kendt hinanden hele livet.

Så kom den tid på året, hvor firmaet skulle holde deres årlige sommerfest, hvilket jeg havde glædet mig meget

til. Søren og jeg nåede desværre ikke forinden at få snakket om, hvor vi hver især skulle sidde. I løbet af aftenen lykkedes det os på mærkværdig vis at finde hinanden mellem de ca. 4.000 mennesker, som deltog til festen (det er jo ikke ligefrem nogen lille virksomhed). For efter endt spisning sammen med nogle kollegaer så jeg pludselig ud af øjenkrogen, at Søren tilfældigvis kom gående i nærheden af vores bord, så jeg rejste mig lynsnart og fløj ham i møde med et megakram, og vi blev hurtigt enige om at gribe en flaske vin og sætte os ude bagved nogle kulisser, så vi kunne sludre uforstyrret, da vi begge var lidt trætte af alt det postyr. Nå – men efter et

stykke tid gik vi ind igen, nu skulle der danses, og danset det blev der til den store guldmedalje. På et tidspunkt, mens vi var på dansegulvet, gik Søren (som på dette tidspunkt havde indtaget en forholdsvis STOR mængde alkohol) fra mig og kom tilbage med en buket roser, han havde taget fra et nærlig-

gende bord. Det var godt nok lidt komisk, som han lå der på knæ med buketten, men hvem siger nej til blomster og da slet ikke fra en god ven. Pludselig, mens Søren var nede på knæ, var der en absolut ikke helt ukendt kvinde, der prikkede mig kraftigt på skulderen og sagde:

- *Hvad, du – skal du ik' snart med hjem?*

Inden jeg nåede at svare, kom Søren mig i forkøbet:

- *Nej, nej svigermor, hun skal ikke hjem endnu.*

Pinlig scene er vist ikke ordet (og ja, kære læser, godt gættet! Det var såmænd min kærestes mor, som stod der). Den lille episode har vi grint meget af siden, og den dag i dag har Søren og jeg stadig et godt venskab, selvom der er sket meget i begge vores liv, siden første gang vi snakkede sammen.

Tøsen

Resiste! Mexi

August måned 2004 tilbragte jeg i Mexico blandt kommunister og andre progressive fra store dele af verden. Det var en stor oplevelse, der udvidede min horisont og lærte mig meget om, hvad det egentlig vil sige at være kommunist i dag.

I Danmark såvel som internationalt er det yderst sjældent, man som kommunist føler sig blandt ægte ligesindede. Hvad jeg oplevede på den 19. internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomslejr (EIJAA) var en følelse af fællesskab og samhørighed med andre unge fra resten af verden, som man kun sjældent finder.

Deres kamp mod uretfærdigheder er parallel med den kamp, vi også kæmper i Danmark, og det er opløftende og inspirerende at se, hvordan de organiserer sig, og udveksle erfaringer med kammerater fra det europæiske såvel som andre kontinenter.

I sommeren 2002 deltog jeg i min første internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomslejr i Spanien. En lejr, der på mange måder ændrede mit liv. En lejr, der var med til at åbne mine øjne for nødvendigheden af den globale kamp mod imperialismen og fascismen.

10 dage i Spanien, der fik mig til at organisere mig i Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund for at deltage i kampen fra Danmark. Pga. den positive oplevelse i Spanien havde jeg i lang tid vidst, at jeg også ville deltage i Mexico 2004.

Det var universitetsbyen i Mexico By, som dannede den fysiske ramme for den 19. internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomslejr i Mexico (EIJAA) hvor jeg valgte at deltage. En meget naturlig placering, da mange kampe vedrørende nedskæringer i uddannelsessektoren i Mexico har centreret sig omkring universitetet i Mexico By.

Vi - den danske delegation - ankom til Mexico By et par dage før lejrens start og blev indkvarteret i et fagforeningshus i byen. Der kom også andre delegationer til huset, bl.a. fra Frankrig og fra mexicanske delstater.

Desværre var der delegationer fra en række lande, der ikke kunne få visum til Mexico, så lejren blev noget mindre end forventet. Ikke desto mindre rejste der sig en stærk international stemning på lejren, og følelsen af fællesskab med ligesindede fra andre dele af verden var overvældende.

Trods sprogproblemer var der en ramme for en lang række aktiviteter vedrørende ungdomsbevægelsen og den politiske situation i forskellige lande. Især var opløftende at se den mexicanske situation som den var i landet og kunne se, at man bare ved at gå

De politiske aktiviteter var forskellige kulturelle aktiviteter, der var med til at skabe en atmosfære på lejren. Mange unge mennesker og dansere deltog på lejren, og det til en enestående

Suset af det store møde mellem unge kom fra hele verden kom til udtryk i den givet os deltagere en masse arbejde i Danmark

Generelt hjalp lejrlederne og andre delegationer til at forstå den politiske situation

Efter lejren valgte jeg at rejse syd for Mexico City til bevægelsen. Der var mange aktiviteter i byen og taler om den politiske situation på aften på torvet. Der var store demonstrationer

I Oaxaca så vi tydeligt på flydelse i Mexico. Der var mange plakater og reklamer, og udbud af en enormt stort set med dansere og amerikanske franchiser og Burgerking var med til at skabe de glimtende lyskæder på gaderne i byen. Der var ekstrem og chokabelt med bevidstheden om lønninger i baghovedet

co august 2004

er var lejren en god
ke oplæg og diskussio-
mmens situation i ver-
tuation i de deltagende
ene omkring den mexi-
ende, da vi befandt os i
ecis, hvad der blev talt
på gaden.

ter blev suppleret med
arrangementer, der bl.a.
t socialt fællesskab på
unstnere, musikere og
n og var med til at gøre
blevelse.

ernationale fællesskab
nister og progressive i
t på en måde, der har
e gejst til det politiske

a og samtalerne med de
en bedre forståelse af
rundt omkring i verden.

t tage til staten Oaxaca
Også her så vi spor af
omfattende hotelstrejke
ejdernes situation hver
ille turistby rystedes af
ennem de små gader.

gt den amerikanske ind-
husmure var fulde af
af varer var uendeligt
øjne. Også udvalget af
kæder som McDonalds

mt. Side om side med
sidder fattige indianske
vis. Den sociale ulighed
de. At se disse forhold
mexicanske arbejderes
var chokerende.

Vi vendte tilbage til Mexico By til en forrygende afslutning på vores rejse. Den 31 august og 1. september deltog vi i demonstrationer imod præsident Fox' bebudede nedskæringer.

31. august startede en omfattende strejke i sundheds- og energisektoren, og demonstrationer fra alle dele af byen samledes på Zocalo – den største plads i Mexico By. Mere end ½ million mennesker med faner, bannere og kampstemning protesterede mod den mexicanske regerings overgreb mod arbejderne.

Dagen efter var der mindre demonstrationer fra alle dele af byen. Vi fulgtes med PCMML og ungdomsforbundet. Det var fantastisk at se, med hvilken stolthed og gejst de bar deres faner.

Alle demonstrationer gik mod præsidentpaladset. Paladset viste sig dog at være afspærret med jernmure og politi i en radius af ca. 5 km hele vejen rundt.

Demonstrationen måtte stoppe foran muren. Fanerne blev hængt op på muren, og der blev malet hammer og segl og politiske slogans med graffiti. Politiet forholdt sig passive. Da en gruppe unge prøvede at vælte muren, oprusted politiet til ca. den dobbelte styrke. Under hele demonstrationen var der taler under et Marx, Lenin, Engels og Stalin-banner. Demonstrationen varede fra kl. 10 om morgenen til kl. 12 om natten, uden man mærkede nogen form for afmatning i demonstranternes gejst. De mexicanske arbejderes tro på deres egen styrke var meget berigende at opleve.

Lejren, turen rundt i landet og de store demonstrationer har tilsammen givet mig et indtryk af Mexico, der ikke er enhver turist forundt. Vi fik indsigt i, med hvilken kraft de mexicanske arbejdere kæmper, og hvad de kæmper imod. De overgreb, præsidenten forbereder, er drastiske, og de store strejker og demonstrationer er planlagt til at fortsætte med øget styrke hele efteråret.

Efter at have oplevet denne side af Mexico får man lyst til at se lidt mere aktion i Danmark og lidt flere mennesker på gaden. Og lyst til at kæmpe for, at det sker.

Man vender tilbage fra sådan en tur med en øget forståelse af kampens internationale perspektiver. Med en bevidsthed om, at arbejdere i alle lande kæmper imod de samme overgreb, og vi er fælles i kampen mod imperialismen og fascismen.

Cath. DKU

STOP NU-initiativet

Den uddannelsessøgende ungdom gør sig klar til protest

Fogh-regeringens (og EU's) frontaloffensiv mod uddannelserne og de uddannelsessøgende har de seneste år ført til mange ungdomsprotester. Nu er en hel stribe uddannelsesorganisationer gået sammen om at give protesten retning og gøre den mærkbar.

Det sker gennem STOP NU-initiativet, som har indkaldt til en landsdækkende konference i KB-hallen (med efterfølgende fest) den 22. september, og som forbereder demonstrationer ved folketingets åbning den 5. oktober, ikke bare i København, men også i Odense, Århus og andre større byer.

Vores uddannelse forringes, konstaterer initiativet – derfor må der handles nu: *Nedskæringer har erstattet investeringer.*

Skolepraktikken er væk, og kvote 2 er afskaffet.

Arbejds miljøet er i forfald, og demokratiet er forsvundet.

Klasserne vokser, og brugerbetalingen stiger.

Sådan præsenterer initiativet sig selv:

STOP NU-initiativet er en bred sammenslutning af elever og studerende. Initiativet har samlet en mængde organisationer og netværk, hvis mål er at samle ungdommen om fælles krav til bedre uddannelse. På konferencen d. 22. september vil græsrodder fra hele landet

Tidligere protester: Elevdemo ved Christiansborg 7.02.2002

og alle dele af uddannelsessystemet formulere ungdommens bud på en hverdag uden forringelser og kræve en fremtid, der kan sikre vores velfærdssamfund. Nedskæringer har alt for længe præget uddannelsessystemet, og derfor tager ungdommen nu ordet: STOP NU.

På bare tre år er der forsvundet 1,4 milliarder fra uddannelsessektoren – en elev/studerende er i gennemsnit blevet 1.200 kroner billigere om året. Nedskæringerne har betydet forringelse af alle elevers og studerendes hverdag: højere klassekvotienter, stigende brugerbetaling, færre praktikpladser, dårligere arbejdsmiljø, osv. I stedet for at investere i fremtidens eneste råstof – ungdommen – har det danske Folketing de sidste par år ført en massiv nedskæringspolitik til skade for de uddannelsessøgende og fremtidens velfærdssamfund. Det er tid til forandring.

STOP NU-initiativet samler alle netværk og organisationer, der repræsenterer elever og studerende i Danmark.

Følgende er tilsluttet initiativet: Danske Skole Elever (DSE), Erhvervsskolernes Elevorganisation (EEO), Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS), Landssammenslutningen af Handelskoleelever (LH), Landssammenslutningen Af Kursusstuderende (LAK), Pædagogstuderendes Landssammenslutning (PLS), Lærerstuderendes Landskreds (LL), Sygeplejestuderendes Landssammenslutning (SLS), LO-Ungdom, HK-Ungdom, SID-Ungdom, Metal Ungdom.

Der er også oprettet STOP NU-grupper på Københavns Universitet, Roskilde Universitets Center og Århus Universitet.

Derudover er der begyndt at opstå regionale og lokale samarbejder på kryds og tværs af uddannelserne.

Forslagene til udtalelser fra konferencen i KB-hallen kan ses i forbindelse med denne artikel. Det skal understreges, at det ikke er de endeligt vedtagne udtalelser.

Danmarks Sociale Forum 1.-3. oktober

Den 1.-3. oktober 2004 samler Danmarks Sociale Forum alle, der vil skabe alternativer til den nyliberale globalisering, militariseringen af den internationale dagsorden og højredrejningen i dansk politik, til tre dages møder med intense debatter på Christianshavn. Blandt de internationale hovedtalere er Susan George, en af frontfigurerne i ATTAC-bevægelsen, og Martin Rocholl, leder af Friends of the Earth Europe.

Rammerne for forummet er i år Christianshavn og det unikke sociale og kulturelle samfundsekspériment Christi-

ania. Desuden vil forummet holde til i Christianskirken, Christianshavns Gymnasium og Christianshavns Beboerhus.

Danmarks Sociale Forum er den danske aflægger af den globale bevægelse, som i 2001 startede med det første World Social Forum i Porto Alegre i Brasilien. På de tre dage vil Danmarks Sociale Forum indeholde tre store fæl-

lesdebatter om velfærd, global retfærdighed og krig og fred, samt en broget palet af koncerter, udstillinger og workshops og debatter arrangeret af de over 40 organisationer, der står bag afholdelsen af forummet.

På www.socialforum.dk findes mange flere informationer om Danmarks Sociale Forum.

Udkast til udtalelse om ungdommens krav:

Stop nedskæringerne – Start investeringerne!

Uddannelse er Danmarks vigtigste råstof. Uden en veluddannet befolkning har Danmark i fremtiden ikke råd til at sikre et samfund med frihed, mulighed og tryghed for alle. Derfor må Danmark investere i livslang uddannelse – af høj kvalitet – til alle. Alligevel oplever vi som elever og studerende, at vores hverdag på uddannelsesstederne forringes år efter år. Dermed forringes vores mulighed for at bidrage til velfærdssamfundet.

Siden 2001 er investeringen i uddannelse faldet med 1.200 kr. pr. uddannelsessøgende. Der mangler 1,4 milliarder kr. for at sikre samme niveau som dengang. Der er gennemført reformer, som forhindrer mange i at få en god uddannelse. Det er tid til forandring. Repræsentanter for alle elever og studerende har på en konference 22. september vedtaget nedenstående krav til Folketinget, som kan fremtidssikre velfærdssamfundet.

Stop nedskæringerne nu – invester i uddannelse!

Foringelsen af uddannelsernes kvalitet skal stoppe. Investeringer skal sikre, at midlerne til uddannelse pr. elev/studerende opretholdes og forbedres – også når antallet af uddannelsessøgende forøges.

Kvotest-2 optag skal udvikles – ikke afvikles!

Kvotest 2 skal opretholdes og udvides som optagelsesform på videregående studier. Det vil sikre, at flere kan få den uddannelse, de drømmer om, og dermed at flere får en uddannelse.

Praktikplads til alle – garanti for uddannelse!

Erhvervs elever skal have garanti for, at de kan gøre deres uddannelse færdig. Derfor skal retten til skolepraktik genindføres. Arbejdsgiverne skal presses til at oprette de manglende praktikpladser.

Alle elever og studerende under arbejdsmiljølovgivningen!

Rettigheder skal sikre elever og studerende et sundt og pædagogisk forsvaret arbejdsmiljø. Der skal være kontrol med, om reglerne overholdes, og penge til at rette op på problemerne.

Lige muligheder for uddannelse – fjern brugerbetaling og bog-moms!

Uddannelse skal være gratis. Den gratis efteruddannelse skal genindføres. Tankerne om undervisningsafgifter på universiteterne skal skrottes, og moms på lærebøger skal fjernes.

Nationalt loft på klassestørrelsen!

Skal sikre ordentlige forhold på alle uddannelser. Der skal være et nationalt loft på 28 elever i HF-, Htx-, HHx- og gymnasie-klasserne og 22 i folkeskolen.

En SU til at leve af!

SU'en skal bevares for at sikre, at ingen undlader at tage uddannelse af økonomiske grunde. SU'en skal have en størrelse, der sikrer, at man kan leve af den uden at blive dybt forgældet.

Dette er ungdommens bud på en ny uddannelsespolitik. En politik, som er nødvendig, hvis vi i fremtiden skal kunne bidrage til det fællesskab, som kan sikre alle et godt liv. Vi kræver STOP NU for nedskæringer, og at der investeres i ordentlige uddannelser!

**STOP NEDSKÆRINGERNE NU!
VORES UDDANNELSE ER
FREMTIDENS VELFÆRD!
START INVESTERINGERNE I
FREMTIDEN!**

Udkast til udtalelse:

Ungdommens aktiviteter

Vi elever og studerende kan ikke se passivt til, alt imens politikerne nedprioriterer vores hverdag og fremtidens velfærdssamfund. Deltagerne på konferencen vil bakke ord op med handling og sikre, at ungdommens krav ikke bliver overhørt. Vi vil igennem vores aktiviteter sætte de krav, vi i fællesskab har rejst, på dagsordenen – vi kan ikke tillade, at ungdommens krav ignoreres. Derfor har vi følgende aktivitetsanbefalinger

Regionale STOP NU-netværk

Konferencen opfordrer til, at der i alle dele af landet oprettes STOP NU-netværk. Hver enkelt uddannelsesgruppe skal ikke stå isoleret – ungdommen

skal samles. Elev- og studenterorganisation samt faglige ungdomsorganisationer skal i fællesskab rejse ungdommens krav, understøtte dem igennem udenomsparlamentariske aktioner og skabe politisk pres. Vi anbefaler oprettelse af regionale netværk for at sikre en samling og for at sikre geografisk spredning af STOP NU-INITIATIVETS aktiviteter.

Videreføre debatten og udbygge kravene

Konferencedeltagerne vil tage debatterne med tilbage til uddannelsesinstitutioner og arbejdspladser for at brede debatten om ungdommens krav ud. På den måde vil vi konstant udbygge vores

krav og udvide STOP NU-aktivisternes antal.

Demonstrationsdag d. 5. oktober

På Folketingets åbningsdag d. 5. oktober vil vi samle hele ungdommen og alle, der bakker op om vores krav. Konferencen opfordrer til demonstration i alle større danske byer. Konferencen ønsker at give offentligheden bevis på, at uddannelse må og skal opprioriteres – og vi ønsker at levere et signal til de danske beslutningstagere, der ikke kan ignoreres. Derfor indkalder vi alle elever og studerende til demonstration for gennemførelse af ungdommens krav d. 5. oktober.

Socialdemokratiets storhed og store fald (1)

Af Frede Klitgård

Socialdemokratiet har gennem historien vist sig hverken at være 'demokratisk' eller socialistisk. Formanden for Aktive Modstandsfolk Frede Klitgård gennemgår den triste historie om partiets storhed og fald. Afsluttes i næste nr. af KP.

Med det fordums store danske socialdemokratis historieskriver og 'løjtnant' Henning Tjørnehøj som fanebærer har 20 ledende socialdemokrater med de tidligere statsministre Anker Jørgensen og Poul Nyrup Rasmussen samt den professionelt designede partileder Mogens Lykketoft (nu uden gedebukkeskæg) i juni 2004 dannet en 'dødspatrolje', der har sat sig det umulige mål at fjerne alle spor i Danmark af den russiske revolutionære politiker Vladimir Iljitj Uljanov (1870—1924), bedre kendt som Lenin og sovjetstatens første leder.

Til 'dødspatroljen' hører også andre koryfæer — af mange oftere benævnt koryfæhoveder — som bl.a. de tidligere ministre Pia Gjellerup og Frank Jensen samt den nyeste galionsfigur, næstformand i Socialdemokratiet Lotte Bundsgaard, hånd i hånd med den historieløse næstformand i folketingsgruppen Per-

nille Blach Hansen. Sidstnævnte har selv røbet, at hendes viden om Lenin har rigelig plads på spidsen af en synål.

Den moderne udgave af socialdemokratiske, amokløbende billedstormere er garneret med kendte partisoldater, faglige tillidsfolk og enkelte historieløse, bjærgsomme og nationalistisk-fremmedfjendske kommunalpolitikere.

Veje og midler til socialismen

Den revolutionære Lenin har indskrevet sig i historien som den marxistiske teoretiker, der efterlevede ideerne i praksis. Han samlede den trælbundne og forpinte russiske arbejderklasse og bønderne og udstak også vejen til den epokegørende Oktoberrevolution i 1917, der førte til afslutningen på Første Verdenskrig og den brutalt undertrykte og fornærede multinationale befolkningsfrigørelse fra tsarens enevælde.

Lenin inspirerede millioner af mennesker verden over til at rette ryggen og optage kampen for socialismen, med andre ord det ægte demokratis afgørende sejr over udbytningssamfundet.

Lenin, der oprindeligt var uddannet som jurist, blev den naturlige leder af den revolutionære fløj af det socialdemokratiske parti, da det i 1903 spaltedes i to dele med flertal for bolsjevikkerne (bolsjinstvo = flertal) og mensjevikkerne (mensjinstvo = mindretal).

Bolsjevikkerne, det store flertal, havde været førende i frihedskampen og blev også de naturlige ledere af det nye samfund, der blev opbygget trods enorme vanskeligheder. Mensjevikkerne blev den tids russiske socialdemokrater med fastholdelse af ordinære opportunistiske og reformistiske positioner.

Både dengang og senere var der ikke i partiet en fælles opfattelse af veje og midler til at nå frem til en omvæltning, der ville betyde skabelsen af et socialistisk samfund med bl.a. afskaffelse af krig, lige rettigheder og pligter, uddannelse, retfærdighed og andre fremskridt, alt inspireret af den franske revolutions

'frihed, lighed, broderskab'.

Mensjevikkerne eller socialdemokraterne ville ikke 'vende bøtten' og veg i virkeligheden tilbage fra at gribe magten. Som mange andre socialdemokrater både dengang og senere optrådte de i både stort og som underdanigt og vel-dresseret tyende eller bogholdere, der blot havde til opgave at tjene herskabet.

Lenin var også i Danmark en kendt skikkelse, og han havde bl.a. under et længere ophold i Københavns studeret den danske andelsbevægelse. Han deltog også i den socialistiske verdenskongres, der i 1910 blev holdt i forsamlingshuset i Rømersgade, som nu huser Arbejdermuseet.

Men Lenin var også kendt og elsket i mange andre lande, fordi han i f.eks. sin bog 'Hvad må der gøres' blotlagde kapitalismens snylterkarakter i imperialismens epoke og anviste vejen til menneskene befrielse for krig og til at afskaffe menneskets udbytning af mennesket, af sult, nød og elendighed.

Lenin var sovjetstatens første leder. Sovjet betyder 'råd', en demokratisk organisationsform, som i Danmark anvendes om f.eks. om sogneråd, byråd, amtsråd, 'rådmænd' m.v. I den nye sovjetstat havde rådene dog større ansvar og beføjelser. Fagforeningsrådene i virksomhederne deltog f.eks. direkte i ledelsen af samfundet. Det var den nye og hidtil uprøvede statsform med utallige råd, som lagde den politiske magt direkte i folkets hånd, som blev tillagt stort ansvar, og som forestod ledelsen af det nye samfund fra øverst til nederst. Det var en ny form for folkets demokratiske medvirken og medansvar, lige fra de parlamentariske forsamlinger til den enkelte virksomhed, for samfundets trivsel og udvikling.

Alliancen med Dansk Folkeparti

Som første mål på Lenin-udryddelsens vej fremsatte den socialdemokratiske 'dødspatrolje' krav om, at Arbejdermuseet i København fjernede den store

Lenin-statue, der var placeret ved indgangen til museet.

Kravet fulgte direkte en anvisning fra Dansk Folkepartis 'kulturordfører', den ikke ukendte mavedanserinde Louise Frevert. Den fremmedhadende optrædende i underholdningsbranchen havde allerede i april 2004 krævet statuen forsynet med et skilt, der stemplede den store frigører som 'massemorder' og 'bøddel'.

De fanatiske antikommunistiske 'socialisters' topledere stod straks ret og lystrede ordre. 'Brug mig til alt'-Tjørnehøj var som trofast partisoldat parat med taktstokken.

Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti indgik en 'hellig' alliance, og socialakrobaterne var af gammel vane klar til at gøre det beskidte arbejde. Når det kører den vej, er der ingen grænser nedad.

Arbejdermuseets bestyrelse bøjede sig også delvist for presset. Det er måske ikke så underligt, al den stund museet må betragtes som en socialdemokratisk dirigeret knopskydning. Nu er Lenin-statuen foreløbig flyttet hen til lokummerne, således som den forvoksede konfirmand og slatne tidligere justitsminister Frank Jensen med stor tilfredshed har udtrykt det. Ved genåbningen var statuen forsynet med et stort skilt, der stemplede sovjetstaten som et 'brutalt diktatur'. Nogle sponsorer har således fået indfriet forventningerne eller aftalen om den ydede understøttelse. Det skal være hensigten at 'begrave' Lenin-statuen i et depot senest i 2007.

Lenin-statuens historie

Det var Sømændenes Forbund, som i 1985 engagerede skulptøren Otto Kaleis fra Letland til at fremstille statuen af Lenin, og den blev under stor festivitas opstillet ved Tidens Højskole i Hørsholm. Højskolen var kursus ejendom for Sømændenes Forbund, men blev også anvendt af andre organisationer og grupper. Honorar og øvrige omkostninger beløb sig til ca. 300.000 kr.

Da 'sømandsbossen' Preben Møller Hansen nødtvungent måtte afhænde højskolen i 1997, blev Lenin hjemløs, indtil Arbejdermuseet overtog ham som et lån. Højskolens nybakte ejere, den anarkistisk farvede Tvind-institution, vendte Lenin ryggen og ville hverken eje eller

*Lenin på Arbejdermuseet
- og i københavnernes hjerte*

have ham. Til sidst endte statuen så på Arbejdermuseet, hvor den i begyndelsen var placeret ved hovedindgangen.

Efter en større ombygning og udvidelse til 34 mio. kr. genåbnede Arbejdermuseet den 27. august 2004 med en udstilling om den verdenskendte tegner Herluf Bidstrup. Kulturministeriet, Arbejdsmarkedets Feriefond, Augustinusfonden og — det er da bemærkelsesværdigt — Mærskfonden ilede til kassen efter forstærkning og har været sponsorer for museet.

Den ordenstyngede og yderst foretagsomme skibsreder, storkapitalens globaliserede frontfigur A.P. Møller har måske bidraget med nogle af de kroner, han kvit og frit fik foræret af Socialdemokratiet, da han i sin tid bogstaveligt talt gik til sin bugnende pengetank og hentede en hel enkrone, som han overrakte staten mod til gengæld at få skænket al 'dansk' olie i Nordsøen. Det var og er da en 'handel', der bedst kan karakteriseres med betegnelser, som kan findes i de store ordbøger under ordet 'konspiration'.

Og som sædvanlig: Kapitalen og dens politiske støttepartier skummer fløden. Folket betaler.

EN KÆDE AF FORRÆDERI

I anledning af den nye udstilling på Arbejdermuseet var et eksklusivt hold 'eksperter' samlet i tv's 'Deadline'. Her stemplede den professionelle antikommunist Henning Tjørnehøj uden videre Lenin som en forræder, der havde forrådt 'arbejderbevægelsen og den demokratiske socialisme'. Da socialisme er demokrati — hvad skulle det ellers være? — er det konstruerede begreb '*demokratisk socialisme*' i sig selv noget højresocialdemokratisk vrøvl.

De stærke krænkelse blev naturligvis ikke belagt med troværdige beviser eller indicier, og hele indslaget forblev i et tågesløv.

Da Henning Tjørnehøj nu på kluntet vis har rejst sin frivole, antikommunistiske hjertesag, kan der være grund til at se nærmere på påstandene i lyset af historiske og kontrollerbare kendsgerninger. Det vil samtidig give et rids af socialdemokraternes historie. Der er således ikke tale om politisk mudderkastning eller manipulationer. Det overlades til de drevne antikommunister.

I det følgende bringes i korthed nogle fakta om begivenheder, der var skelsættende i socialdemokratiernes forvandling fra partier med socialistiske mål til rådvilde og visionsløse partier, der har kastreret arbejderbevægelsen — til skygger af reformistiske partier, der bøjer sig, følger sig og nøjer sig.

Hovedvægten er lagt på det danske socialdemokrati og dets historiske nedtur fra småfolks værner over ledestjerne for et nyt, og bedre Danmark til borgerliggørelse og kastration af partiet, for at ende som et 'borgerligt arbejderparti' — fra storhed til fald.

Septemberforliget

Den danske arbejderbevægelse, der under ledelse af Socialdemokratiet voksede frem i takt med industrialiseringen i 1800-tallet, havde i slutningen af århundredet opnået en betydelig styrke. Kapital- og virksomhedsejerne, der dengang ofte blev kaldt arbejdskøberne, fordi de købte arbejdet af arbejderne og aldeles ikke var blåøjede og godgørende

‘arbejdsgivere’, men kolde spekulanter, havde jaget arbejderne ud i en lockout. De måtte dog blæse retræte, og Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening indledte forhandlinger med De Samvirkende Fagforbund, (D.s.F.), der var blevet et redskab i hænderne på de reformistiske socialdemokratiske ledere.

Den 5. september i 1899 indgik de to organisationer et forlig, som med ubetydelige ændringer har været ‘arbejdsmarkedets grundlov’ lige siden. Forliget stillede herrerne tilfreds og lagde arbejderbevægelsen i en snærende spændetrøje. Kapitulationen over for ejerne af finans- og produktionsmidlerne var et mønster for mange senere kapitulationer, som socialdemokraterne har gjort sig til mestre i.

Arbejderne fik kun delvis ret til at benytte deres mest virksomme og slagkraftige kampmiddel, muligheden for at nægte at arbejde, altså at strejke. Det kunne kun ske efter forudgående varsling og andre bureaukratiske indringer. D.s.F. fik overdraget ansvaret for, at de faglige organisationer opfyldte hovedoverenskomsten.

‘Arbejdsgiverne’ fik i forligets punkt 4 uindskrænket ‘ret’ til at ‘lede og fordele arbejdet’ samt til at anvende den efter deres skøn ‘til enhver tid passende arbejdskraft’.

I forligets punkt 9 hedder det:

‘I øvrigt forudsættes det som selvfølgelig, at De samvirkende Fagforbund vil være villig til at al magt sammen med Arbejdsgiverforeningen at virke for rolige, stabile og gode arbejdsforhold.’

Senere erfaringer viste, at det var ‘rolige’, som spillede en rolle, mens de øvrige ord var flitterstads.

I virkelighedens verden stadfæstede socialdemokraterne her den politik, som gik ud på at holde arbejderklassen på den plads downstairs, der var tilmålt den af ‘herskabet’ upstairs — og først og fremmest at ‘holde ro på bagsmækken’.

Lenin omkring den tid han var til kongres i København - og boede på Vesterbro

Arbejderne skulle være deres egne ridefogeder.

Ifølge forliget blev de faglige hovedorganisationer gjort ansvarlige for de tilsluttede organisationers handlinger, f.eks. også strejker, der dengang faktisk var arbejderklassens eneste kampmiddel.

Forliget var en byggesten i den strategi, som gradvist forvandlede arbejderklassens kamporganisationer til en af det undertrykkende kapitalistiske udbyttersamfunds mange institutioner. Septemberforliget forvandlede både D.s.F. og Socialdemokratiet til sociale hovedstøtter for det danske kapitalistiske samfund. Forliget var en knusende sejr for udbytterklassen i den indædte klassekamp, den førte imod arbejderne.

I perioden fra i 1890 steg socialdemokratiets stemmetal fra 18.000 til 99.000, mens medlemstallet steg fra 14.000 til 38.000. Samtidig steg oplagstallet for ‘Social-Demokraten’ til omkring 60.000. Dette siger mere end mange ord noget afgørende om den politiske bevægelse og dens udvikling.

Arbejderklassens uimodståelige fremgang blev kynisk afbrudt, da Socialdemokratiets ledere kapitulerede over for kapitalisterne og underskrev Septemberforliget. Forliget var en del af en dødsdom over arbejderbevægelsen og over Socialdemokratiet.

International solidaritet

Meget tidligt fandt arbejderbevægelsen i forskellige lande det gavnlige og natur-

ligt at etablere et internationalt solidarisk samarbejde til fremme af gensidig forståelse og politisk samvirke. ‘Første Internationale’, som den første organisation hed, blev med Karl Marx som initiativtager stiftet i 1864 af engelske og franske arbejdere. Fra Danmark deltog Louis Pios socialistiske parti. Internationalen fik kort levetid, da der ikke kunne opnås enighed om problemer som spørgsmålet om krig og fred.

‘Anden Internationale’ blev grundlagt i 1889 ved et møde i Paris.

Både ved grundlæggelsen og ved senere kongresser var kampen imod militarismen og krigen i forgrunden.

Ved internationale socialistkongresser i 1907 i Stuttgart, 1910 i København og 1912 i Basel opnåedes der enighed om at bekæmpe enhver imperialistisk røverkrig og også at afsløre politiske og propagandamæssige forsøg på at tilsløre en krigs årsager ved hjælp af skinger nationalisme og nationalistiske fordomme.

Desværre har det ideologiske niveau ikke altid været på højde med situationen, således at det af og til for en del krigsmodstandere har været svært at adskille og definere ægte nationalfølelse versus nationalisme, skønt nationalisme i sit væsen er karakteriseret ved den opfattelse, at ens eget folk eller eget land står højt hævet over alle andre og har ‘ret’ til at være førende. I ekstrem form var den tyske nazisme og dens krigsdyrkelse et eksempel på nationalisme.

Kampen imod krigen

På kongressen i Stuttgart var der enighed om, at hvis og når en krig truede, var arbejderne og deres parlamentariske repræsentanter forpligtet til at forhindre dens udbrud ‘med passende midler’.

Hvis krigen alligevel kom, skulle der gribes ind for at ‘fremskynde omstyrtningen af det kapitalistiske klassesamfund’.

Ved kongressen i København bekræftedes den tidligere holdning, og desuden blev der bl.a. tilføjet, at de socialistiske repræsentanter i parlamenterne var forpligtet til ‘af al magt at bekæmpe rustningerne’ og ‘nægte bevillinger hertil’.

Ved kongressen i Basel 1912 blev beslutningerne i Stuttgart-resolutionen bekræftet, og deltagerne erindrede om,

Netavisen
Kommunistisk Politik
 på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

at den fransk-tyske krig førte til Pariserkommunen 1871 og den russisk-japanske krig 1904-05 til den første russiske revolution.

Anden Internationales bureau, eller på nu-dansk forretningsudvalg, erklærede så sent som den 29. juli 1914, at socialdemokratierne var parate til at modsætte sig enhver krigserklæring 'med alle til rådighed stående midler', og at de forpligtede sig til at 'handle i overensstemmelse med beslutningerne fra de nationale og internationale kongresser imod de herskende klassers forbryderiske forehavender'.

I bureauets møde deltog fra dansk side bl.a. den senere første socialdemokratiske danske statsminister Thorvald Stauning, der også gik ind for erklæringen.

Krigen før krigen

Da den østrig-ungarske tronfølger Franz Ferdinand blev dræbt ved et revolverattentat i Sarajevo den 28. juni, blev dette benyttet som påskud til at nedkalde krigen over de europæiske folk

Stormagterne var delt i to hovedgrupper. Tyskland følte sig politisk-økonomisk truet af den britisk-fransk-russiske 'entente', dvs. venskabelige forbindelser uden formel alliance. Med tysk støtte erklærede Østrig-Ungarn krig imod Serbien den 28. juli 1914. Tyskland erklærede krig imod Rusland den 1. august og imod Frankrig to dage senere. Det store ragnarok var i gang, og efter et frygteligt blodbad sluttede det først i november 1918, den 11/11 kl. 11. Da var over 9 millioner mennesker berøvet livet i historiens indtil da største myrderi.

De blodigste kampe fandt sted på østfronten og i Frankrig. I Flandern udkæmpedes den såkaldte stillingskrig. Det foregik skematisk på den måde, at 10.000 tyskere kravlede op af de mudrede skyttegrave og med bajonet påsat geværet styrtede over ingemandsland imod de franske tropper, der svarede med en morderisk ild. Kun få tyskere vendte levende tilbage.

Dagen efter udspillede den samme scene, blot med den forskel, at nu var det franskmændene, som stormede imod de tyske linjer og blev mejet ned på tilsvarende vis.

Dette slagteri gentog sig dag efter dag, år efter år.

Det store sammenbrud

På tærskelen til det blodige myrderi skulle socialdemokraternes højtidelige erklæringer og løfter stå deres prøve.

Men de store ord flagrede bort i vinden til akkompagnement af krigsmagernes nationalistiske hylekor.

De store, magtfulde socialdemokratiske partier og deres vidtforgrenede organisationer, der utvivlsomt kunne have standset krigen, hvis de havde fulgt egne beslutninger og forsikringer, klappede sammen som ramt af kollektivt hjertestop.

Det danske socialdemokrati var i 1913 det udslaggivende parti, der ved et rigsdagsvalg stemmemæssigt var blevet landets største parti. Men partilederne lod fem og syv være lige og løftede ikke en finger for at mobilisere medlemmerne til deltagelse i en magtfuld fredsbevægelse. Med deres passivitet havde de berøvet partiets dets sjæl og indhold og al den dynamik, der tidligere havde præget det og båret det frem.

Partiet blev taget under 'kærlig behandling' af deres opportunistiske ledere. Nu lød der helt andre toner. Også internationalt set blev det pålagt partierne at 'omstille sig' til 'tidens krav', I praksis blev det til, at de enkelte partier skulle indordne sig under deres 'egen' kapitalistklassens krav, selv om de derved forrædte alt det, de tidligere havde afgivet løfte om at foretage sig.

Der var tale om et fuldstændigt, helt afgørende sammenbrud og politisk forræderi. For alle bevidste socialister blev det samtidig en bitter lære.

Det historisk betydningsfulde nega-

*Thorvald Stauning
- dansk højresocialdemokrat - fulgte
trop i forræderiet mod socialismen*

tive eksempel fik betydning for millioner af mennesker i mange år derefter.

Vendekåbernes afslørende parade

Det store tyske socialdemokrati, der var ryggraden i Anden Internationale, udsendte den 25. juli et opråb, hvori det hed:

'Verdenskrigen truer!'. De herskende klasser, som i fredstid knebler, foragter og udnytter jer, vil nu misbruge jer til kanonføde. Overalt må det lyde i magthavernes øren: Vi vil ingen krig! Ned med krigen! Leve den internationale folkeforbrødring!'

Hurtigere end lynet snurrede de socialdemokratiske ledere rundt. Den 4. august udsendte de en ny udtalelse, hvori de advarede imod en mulig sejr for 'den russiske despotisme' og at 'meget, hvis ikke alt' stod på spil for det tyske folk og 'dets frie fremtid'.

De socialdemokratiske ledere erklærede derefter:

'Det gælder om at afværge denne fare, at sikre vores eget lands kultur og uafhængighed. Da gør vi til virkelighed — som vi altid har betonnet det — at i farens stund lader vi ikke vores eget fædreland i stikken ... Ledet af disse grundsætninger bevilger vi de ønskede krigskreditter.' (Geschichte des Westens, pg. 427 if.).

Danske højresocialister fulgte trop

På socialisternes kongres i Basel i 1912 proklamerede den fremtrædende danske

socialdemokrat Frederik Borgbjerg bl.a.:

'Den moderne militarisme er i bund og grund antikulturel, frihedsfjendtlig og reaktionær. Skal vi ofre livet, vil vi gøre det i folkefrihedens og kulturens tjeneste, i en revolutionær rejsning imod militarismen og kapitalismen — ofre livet for folkenes skyld, ikke efter ordre af folkets udbyttere og i deres interesse, ikke som uniformerede slaver i kongens hær, men som frie mænd og frie kvinder i revolutionens folkebefriende armé.'

Den smukt formulerede erklæring blafrede i vinden ... Tre dage efter udløsningen af krigen belærte Thorvald Stauning tværtimod de socialdemokratiske bestyrelser om, at tanken om, at det ville være muligt at standse krigen ved at organisere en generalstrejke, var utopi. Den overklasse, der har magt til at fremkalde en krig, har også magt til at hindre sådanne foranstaltninger. Opgaven gik ud på at 'bevare organisationerne, for at krigen ikke skal ødelægge kulturelle værdier'. (Det danske socialdemokratis Historie, bind I, pg, 327).

De socialdemokratiske ledere og D.s.F. sendte den 18. september en henvendelse til alle hovedorganisationer i udlandet.

Det var *'ikke for at fremkalde nogen større offentlig demonstration fra det internationale proletariats side. Dette er tiden ganske sikkert ikke til ... men for at sige, at partifællerne i alle lande til det sidste bestræbte sig for at afværge krigen. Heri ligger også et løfte om, at det, når krigen engang er endt, vil være muligt ... atter at samles til enigt*

*Første Verdenskrig
- et imperialistisk slagtehus med
"demokratiske socialisters" velsignelse*

virke for fælles interesser.'

Socialdemokratiernes støtte til det enkelte lands kapitalistklasse var i den skærpede situation en dødelig trussel imod kapitalismens blotte eksistens.

Med de socialdemokratiske partiers totale kapitulation over for krigsherrerne og overgangen til fjenden fuldbyrdes deres reformistiske og opportunistiske udvikling og partiernes forvandling til 'borgerlige arbejderpartier'.

Modsætningerne skærpes

Den interne kamp imellem krigens og fredens kræfter førte uundgåeligt til partiernes spaltning. Mange steder blev resultatet, at fredstilhængerne undsagde opportunismen og dannede nye partier med bevarelse af de oprindelige kom-

munistiske idealer.

De kommunistiske partier blev født i kampen imod krigen og for freden.

I Rusland lykkedes det bolsjevikkerne med Lenin i spidsen at fastholde de trufne beslutninger og vende krigen til en krig imod landets egne herrer. Kampen kulminerede med den store Oktoberrevolution, der betød friheden for menneskene på et område, der dækkede en sjettedel af jordkloden. Det blev nu revet ud af den snyltende kapitalismes økonomiske verdenssystem.

Sovjetstaten blev straks søgt ombragt. 14 lande overfaldt rådsrepublikkerne og påførte befolkningen nye store lidelser og ødelæggelser.

Først efter at have fordrevet de fremmede okkupationsstyrker og vundet en bitter borgerkrig imod de 'hvide' kunne sovjetfolket tage fat på det store genopbygningsarbejde. Lige fra sin komplicerede fødsel kæmpede Sovjetunionen ihærdigt imod krigen og søgte også vidtgående samarbejde med andre lande, deriblandt Danmark.

Anden Verdenskrigs begyndelse

I tiden mellem Første og Anden Verdenskrig var kardinalproblemet fortsat spørgsmålet om krig og fred.

I et forsøg på en gang for alle at afskaffe krig som et middel til løsning af internationale konflikter oprettedes i 1920 Folkenes Forbund, i daglig tale Folkeforbundet, en forløber for de Forenede Nationer, FN. Flere stormagter var ikke tilsluttet, og forbundet bestod ikke sin første prøve, da Japan i 1931 angreb Kina.

Her lagdes faktisk kimen til Anden Verdenskrig, hvor de lykkedes folkene i mange lande at vende krigen og sejre over dens ophavsmænd, de fascistiske aggressorer Tyskland, Italien og Japan.

Her viste det sig, at den dynamiske socialisme viste vejen frem. Det var Sovjetunionen med ledere som Lenin og Stalin, der trods uhyre vanskeligheder og problemer formåede at opbygge en sværindustri, der til sit og andre landes forsvar producerede første klassens militærmateriel som kampvogne, fly og håndvåben m.v., der var forudsætningen for Europas befrielse fra fascismens barbari.

Artiklen afsluttes i KP20, 2004

Kom og oplev

Kulturnatten i Oktober Bogcafé og Galleri

Fredag den 8. oktober

Egilsgade 24 (Islands Brygge)

Hver gang klokken slår halv præsenteres forskellige former for underholdning, der belyser den revolutionære kultur

Historie fortælling, digtoplæsning, visesang

Besøg af maleren Jørgen Buch

Programmet vil byde på overraskende indslag - det opdateres løbende på kulturnattens hjemmeside. Det vil være muligt at købe lidt til ganen og halsen.

Vi holder åbent fra 18 til 23

Arr. Foreningen Oktober

Enhedslisten, national selvbestemmelse og Irak

Af Carsten Kofoed

Enhedslisten (EL) forsvarer den nationale selvbestemmelse, siger EL's hovedbestyrelsesmedlem Per Clausen i Dagbladet Arbejderen den 9. september. (1)

Men hvis det er tilfældet, hvordan kan det så være, at EL *ikke* støtter det irakiske folks modstandskamp, der netop sigter på at befri Irak og generobre den nationale selvbestemmelse, som i dag er stjålet af den amerikanske ledede besættelsesmagt, der har placeret Irak under et diktatur, som tilmed er grusommere end Saddam Husseins?

I referatet fra det seneste møde i EL's hovedbestyrelse den 21.-22. august forklarer EL med egne ord sit "forsvar" af irakernes nationale selvbestemmelse:

"Store dele af dem, der fører modstandskampen, er ikke nogen, vi bryder os meget om. (...) Det fungerer o.k., at vi har en lidt ulden linje, at vi støtter retten til modstandskamp, men ikke de grupper, der konkret kæmper – så længe vi kræver de danske tropper ud og besættelsens ophør." (2)

En "lidt ulden linje" er både en indrømmelse og en underdrivelse. EL kan lige gå med til at anerkende irakernes ret til modstand mod besættelsesmagten, men støtter hverken deres konkrete kamp eller ønsker den irakiske modstand sejr over den amerikanske imperialisme, fordi modstanden ifølge EL hovedsagligt består af grupper, som er reaktionære og religiøse og har et poli-

tisk endemål, som EL ikke deler.

Med EL's begrundelse for ikke at støtte modstanden i Irak in mente er det højst mærkværdigt, at EL i maj sagtens kunne støtte den af Venstres Ungdom hasteindkaldte demonstration, med deltagelse af blandt andet Dansk Folkepartis Ungdom og Giordano Bruno-selskabet, mod det lille islamiske Hizb ut-Tahrir, der midt under torturskandalerne fra Abu Ghraib holdt et offentligt møde mod USA's krig i Irak.

For jeg går ikke ud fra, at EL deler nogen af de ovennævnte gruppers politiske endemål. Derimod antager jeg, at Lenin stadig betragtes som relevant i EL. I 1915 skrev han i "Socialisme og krig":

"Hvis fx Marokko i morgen skulle erklære Frankrig krig, eller Indien mod Storbritannien, eller Persien eller Kina mod Rusland osv., ville disse være "retfærdige" krige og "forsvarskrige", uanset hvem der ville angribe først. Enhver socialist ville ønske de undertrykte, afhængige og ulige stater sejr over de undertrykkende, slaveejende og røveriske 'stor'magter." (3)

Det er klar tale. Sejr til den irakiske modstand over den imperialistiske koalition i Irak bør være alle socialisters ønske ifølge lederen af verdens første socialistiske revolution og stat. Det er dog ikke EL's ønske.

EL begrænser sig til at kræve, at besættelsesmagten, herunder Danmark,

forlader Irak. Men dette synspunkt, som EL retfærdigvis ikke har stået alene med i Nej til Krig, idet for eksempel både KP/D og DKP/ML har været af samme opfattelse, er efter min mening kun én side af forsvaret af irakernes nationale selvbestemmelse. Den anden side er en klar politisk støtte til det irakiske folks legitime modstandskamp.

Sammenfattende viser EL's afvisning af støtte til modstanden i Irak, partiets famøse deltagelse i demonstrationen mod Hizb ut-Tahrir og dets holdning til USA's aggression mod Afghanistan, hvor EL ikke principielt fordømte overfaldet på dette fattige muslimske land, men stemte for både danske soldater til aflastning for amerikanske og britiske i Makedonien og mine-ryddere i FN-regi, at mens EL's forsvar af den nationale selvbestemmelse på ingen måde er principielt og konsekvent, så kan der i EL, stimuleret af imperialismens "krig mod terror" og voldsomme antimuslimske hetz, konstateres en stigende og giftig islamfobi.

I betragtning af, at imperialismen med USA i spidsen har sat en aggressiv olieoffensiv ind mod de overvejende muslimske folk i den arabiske verden, nu senest Sudan, så er EL's åbne sår i antiimperialismen og den derigennem indtrængte antimuslimske virus, forklædt som "kamp mod religiøs fundamentalisme", en alvorlig sygdom.

13. september 2004

Noter:

1. CLAUSEN, PER: Socialisternes rolle i kampen mod EU, Dagbladet Arbejderen, 9. september 2004.
2. Referat fra Enhedslistens hovedbestyrelsesmøde den 21.-22. august 2004.
3. LENIN, V.I.: Socialism and War (The Attitude of the RSDLP Towards the War), Collected Works, Volume 21, Moscow 1964, s. 300-301.

Carsten Kofoed er talsmand for
Kommiteen for et frit Irak

Frit Irak Komité under opbygning i Odense

Offentligt debatmøde
Mandag den 4. oktober 2004 kl. 19.00
Internationalt Hus, Klostervej

Danske tropper hjem NU
Irakisk modstand er nødvendig og legitim
Oplæg ved Omar Dhahir

Debat

Frit Irak komiteens arbejde på landsplan og lokalt

Antiracistisk café i Odense smadret af nazister

Lørdag den 18. sept. arrangerede folk fra café Zekés en demonstration mod racisme og fremmedhad i forbindelse med Dansk Folkepartis kongres i Odense. Det fik nazister fra netværket "Dansk Front" til at mobilisere for at angribe denne demonstration og forhindre antiracister i at demonstrere mod Dansk Front og Dansk Folkepartis menneskesyn. Nazisterne kunne dog kun mobilisere omkring 10 slagsbrødre, der bl.a. dukkede op for at fotografere og registrere antiracisterne.

Antiracisterne tog efter demonstrationen til Vollsmose for at holde grillfest og hygge i fredelige og trygge rammer. Imens har de få nazister, der var samlede i Odense, måske været skuffede over, at de ikke kunne angribe demonstranterne. Om aftenen ved 21-tiden dukkede de op ved den antifascistiske café Zekés i Odense Centrum og smadrede adskillige ruder med diverse kasteskyts. Der var ingen i caféen, og ingen kom til skade. To biler med nazister, der lavede "sieg heil"-hilsenen, blev set køre fra stedet.

De omkring 250 antiracister, der deltog

i demonstrationen, viste også, at vi ikke lader os skræmme til tavshed – hverken af de trusler, vi modtog fra nazisterne, eller af Dansk Folkepartis Ungdoms formand, Kenneth Kristensen, der med utvetydige løgne opfordrede folk til at opgive deres ytringsfrihed. Hans påstand var i Fyens Stiftstidende 18/9, at en demonstration mod racisme er en demonstration mod demokrati – mægtige til totalitært og fascistoidt vås skal man mange år tilbage for at finde!

Under demonstrationen talte bl.a. dansk-irakeren Omar Dhahir, som DF vil udvise fra landet, for at han har benyttet sin ytringsfrihed og skrevet læserbreve. Nu ønsker DFU tilsyneladende med løgn og propaganda at skræmme folk fra at bruge deres ytringsfrihed til at vise deres holdninger i en demonstration.

Ligeledes påstår Kenneth Kristensen, at "autonome grupperinger på Fyn" tidligere har forsøgt at "*stene Dansk Folkepartis Ungdom ud af byen*". Dette er en direkte løgn! Antifascister i Odense har i nu fem år i træk markeret et andet menneskesyn end det racistiske, når DFU har holdt deres møder, men det har hvert år foregået fuldstændig fredeligt. Omvendt har nazister nu for anden gang i træk dukket op til DFU's og DF's møder for at angribe antiracistiske arrangementer – sidst var det i marts i Fredericia.

I forbindelse med demonstrationen blev nogle af antiracisterne uberettiget

tilbageholdt af politiet. Som det også fremgår af medierne, havde ingen af tilbageholdelserne noget at gøre med kriminalitet fra antifascisternes side. De første blev tilbageholdt på grund af ubetalte bøder, og resten blev uden grund anholdt for "*mistænkelig adfærd*". De var antiracister, der var på vej til en fredelig demonstration. Disse sidste anholdelser blev foretaget på baggrund af en ny lov, der giver politiet ret til at tilbageholde hvem som helst uden nogen form for gyldig mistanke eller beviser. Under demonstrationen er vores indtryk, at politiet opførte sig bedre, end vi nogensinde har oplevet før i forbindelse med venstreorienterede demonstrationer i Odense. Men benyttelsen af denne nye lov er et kraftigt skridt mod opløsning af enhver form for retssikkerhed og mod en mere totalitær politistat.

Vi takker alle, der mødte op på trods af trusler fra de to gange DF – Dansk Folkeparti og Dansk Front. Vi havde en god demonstration og en hyggelig grillfest bagefter, men rudeknusning fra voldsfikserede nazister kunne vi godt have været foruden. Vi er dog tilfredse med, at disse tåber ikke turde at angribe hverken demonstrationen eller festen bagefter i Vollsmose.

Vi lader os ikke skræmme: Kampen fortsætter mod racisme og nazisme!

Fremmedhadet må ikke stå uimodsagt!

Odenseanere mod racisme

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Dommeren

skældte og råbte op, og smældede lovbogen,
med et ordentligt brag.

Dette raseriudbrud

og mangel på selvbeherskelse

skyldtes den tiltaltes fri sprogbrug, og

den store spændvidde i livsanskuelse

der er mellem dommerens rets- og lovsprog,

og den tiltaltes mangel på forståelse

af dette kunstige og stringente

opdragende og fordummende narreværk.

Oktober på Bryggen skal bruges!

Af Gerd Berlev

Foreningen Oktober har travlt med et spændende program for efteråret, efter en flyvende start på Oktobers nye lokaler i Egilsgade 24 på Islands Brygge.

Foreningen Oktober er en del af 'det store OKTOBER-projekt': Café, Bogbutik, Galleri, Forlag, Hjemmeside. Vi håber at blive en af drivkræfterne i det energicentrum for revolutionær politik og kultur, som København har så hårdt brug for.

Der er masser af planer og masser af ideer til, hvordan Egilsgade kan udvikle sig. Det skal ikke 'bare' være en bogcafé og et galleri og et forlag.

Bogbutikken og galleriet er åbent mandag til fredag fra 14-17.30, og alle er velkomne til at komme ind, også til en snak og en kop kaffe.

Hver anden onsdag - i de ulige uger - vil der være ungdomscafé fra kl. 17-???, arrangeret af DKU.

I løbet af oktober vil en 'fredagscafé' eftermiddag og aften, foreløbig hver anden uge, starte op.

I øjeblikket udstiller kunstnerne Ib Spang Olsen, Evelyn Mittmann og Jørgen Buch - hvis værker fast vil blive solgt fra galleriet. Men der arbejdes også med nye udstillinger i løbet af efteråret.

Egilsgade 24 skal også være rammen om lidt større arrangementer og aktiviteter - debat, kunst og kultur. Og det er blandt andet her, Foreningen Oktober kommer ind.

Foreningens planer for efteråret er ved at blive fastlagt, og vi er glade for at kunne indbyde til et par spændende arrangementer i den kommende måned.

Kulturnat & Ann Feeney-koncert

Fredag den 8. oktober er det som bekendt Kulturnat i København. Oktober har i den anledning åbent fra 18 til 23. Se annoncen for dette andetsteds i bladet. Programmet opdateres desuden på kulturnattens hjemmeside.

Midt i oktober kommer en fremragende amerikansk sanger til København. Folkesangeren Anne Feeney optræder i Oktober, Egilsgade lørdag

den 16. kl. 15 om eftermiddagen. Hun står midt i og viderefører den rige amerikanske sangtradition, som bl.a. Woody Guthrie lagde grunden til.

Der kan læses mere om Anne Feeney i næste nr. af Kommunistisk Politik.

I øvrigt vil butikken forsøge at opbygge en samling CD'er med progressiv musik til salg, som kan være svær at få fat på andre steder. F.eks. kan vi nu tilbyde alle den fremragende amerikanske protestsanger David Rovics CD'er til kun 75 kr/stk. Flere af hans tekster har i tidens løb været optrykt i Kommunistisk Politik. Sidst han var i Danmark sang David bl.a. ved Terma-demonstrationen i Århus.

Oktobers hjemmeside

Foreningen Oktober indgår også på Oktobers hjemmeside - med oplysninger om aktiviteter og det elektroniske kultursstridsskrift Carl og afdelingen for Anti Coca-Cola!

Den er ved at få en ny webadresse - og vil for fremtiden kunne findes på www.oktobernet.dk.

Særlige tilbud til medlemmer

Foreningen Oktober vil i det hele taget forsøge at invitere til spændende arran-

gementer - også uden for Egilsgade. Sidst var det til Danmarkspremier på Michael Moores Fahrenheit 9/11. Der vil f.eks. undertiden blive inviteret til koncerter til nedsat pris.

Hvem er medlem?

Alle der har betalt abonnement for Kommunistisk Politik er automatisk medlem af Foreningen Oktober. Andre kan blive medlem ved at indbetale 20 kr. til foreningen.

Kom ned i Egilsgade - eller send en mail til:

foreningen_oktober@yahoo.dk.

Du kan også ringe til bogcaféen på 35 43 49 50 i åbningstiden, så sender vi et girokort.

Udover omtale og annoncering i Kommunistisk Politik, vil der blive udsendt et nyhedsbrev ca. to gange årligt til foreningens medlemmer.

Gerd Berlev er formand for Foreningen Oktober

Økonomisk indsamling

KOMMUNISTISK POLITIK OG KPNET STØT DEN KOMMUNISTISKE PRESSE!

Du kan stadig nå at støtte:

Hvis du ikke har brugt girokortet, så brug det nu! Du kan også gå i en BGIbank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr. Eller betal via netbank.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Vil du hjælpe os med et fast beløb hver måned, kan du ringe til 35 43 49 50 eller maile til apk@apk2000.dk, så sender vi dig et antal girokort. Eller brug netbank.

KP kommer nu som frankeret brev.

Fornyelse af abonnement koster
400 kr. for et årsabonnement
275,- kr. for et halvårsabonnement
Giro 1-663-4271

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

De udstødtes forbrugsfest

Det længe ventede opsving var i flere år lige om hjørnet. Endelig nåede det i dette forår frem til de danske kyster. Nu skulle der gang i hjulene, så statsministeren tog sin regering i ed og udstedte skattelettelse, hvilket de rige med top-skatteprocenter fik stor glæde af, mens butiksansatte, sundhedshjælpere og andre med lave lønninger fik momentvise dryp – og de udstødte slet ingenting.

Der kom gang i hjulene. De rullede østpå med danske arbejdspladser i globaliseringens hellige navn. Ekspertene er enige: Globalisering sætter pres på de danske arbejdspladser, men i bund og grund er globaliseringen et gode.

Det forstår finansverdenen sig på. Midt i stagnationsperioden, hvor 60.000 siden 2002 har forlænget køen af arbejdsløse, har de fire største banker (hvoraf Nordea og Danske Bank har tegnet sig for langt hovedparten) skrevet 100 milliarder kroner i lommerne. Gevinsterne er hentet fra de private kunders lommer, som via låntagning til blandt andet boliger har måttet finansiere bankernes forbrugsfest.

Til gengæld har blot fire danske virksomheder i løbet af få uger fyret 500 ansatte. Det drejer sig om Vestfrost i Esbjerg, Micro Matic i Odense, Rexam Glass (tidl. Holmegaard) ved Næstved samt Akzo Nobel (Sadolin og Holmblad) i København.

Forbrugerundersøgelser fastslår, at forbrugsfesten er forbi. Eller med analyseinstituttet IFKA's egne ord: *Danskerne vil ikke længere være med i forbrugsfesten!*

Forstå det, hvem der kan. Årsagen er den simple, at vi langt om længe er blevet klar over, at vi selv må spare op til vores alderdom. Folkepensionen skal vi nemlig ikke regne med. Så mønsterne sættes i pensionsordninger, og "festen" må udskydes.

Fra det vestjyske til Storkøbenhavn er billedet det samme: Fagbevægelsens spidser går sammen med de lokale arbejdsgivere og myndigheder om at effektivisere misbruget af arbejdsløse.

Faglig kommentar

Politikere og eksperter fra den regeringsnedsatte Velfærdskommission fastslår selv, at velfærden er et overstået kapitel. Datidens solidariske ordninger som folkepensionen er et overstået kapitel, som i dag erstattes af selvfinansierede pensionsordninger og individuelle efterlønsordninger. Velfærdskommissionen kan sågar slå fast, at det er os selv, der ikke ønsker velfærden:

- *Når alt kommer til alt, så vil danskerne ikke betale skat. De vil hellere have fri og lave sort arbejde, lyder påstanden, og derved har kommissionen allerede gødet jorden for deres fremtidige forslag til indgreb og forringelser med argumentet: Det jeres egen skyld.*

Så meget mere sørgeligt er det at konstatere, at LO i samklang med DA og regeringen ligger i trepartsforhandlinger for med statsmidler at sikre kunstig åndedræt til den del af dansk industri, der ikke formår at flytte deres produktion til lavtlønsområderne østpå. Hermed freder LO objektivt den borgerlige regering, der har forvoldt så stor skade på de arbejdende som de arbejdsløse.

Det er også kun rent formelt at hævde, at LO – for den sag skyld FTF – repræsenterer de svagestes interesser. Reelt er forskellen i levevilkårene fra en arbejder til forbundstoppene mindst lige så store som til de fleste almindelige arbejdsgivere i Danmark. Går vi til de 800.000 udstødte, hvoraf kun hovedparten af de 180.000 dagpenge-modtagere er medlemmer af en fagforening, så kan det konstateres, at omkring en halv million af de økonomisk set allersvageste stillede slet ikke har en stemme i den eksisterende fagbevægelse.

Disse flere hundredtusinder mennesker behandles også på den mest grove, ydmygende og arrogante måde. For at gøre sig fortjent til en latterlig lille overførselsindkomst tvangsaktiveres de som løntrykkere. Samtlige kommuner landet over har systematiseret misbruget ved oprettelse af såkaldte aktiveringscentre, der i folkemunde kaldes 'sanktionshuse'.

Fra det vestjyske til Storkøbenhavn er billedet det samme: Fagbevægelsens spidser går sammen med de lokale arbejdsgivere og myndigheder om at effektivisere misbruget af arbejdsløse.

Det er forståeligt, at lokale arbejdsgeberrepræsentanter er begejstret over sanktionshusene, som repræsentanten i Storkøbenhavn, Gert Ryder, udtrykker det:

- *Der er ingen tvivl om, at virksomhederne ikke gør det for folks blå øjnes skyld. Men samarbejdet er en fordel for både kontanthjælpsmodtagere, virksomheder og kommunen. For hver kontanthjælpsmodtager, der er kommet i arbejde, er der mange penge sparet.*

Men når fagbevægelsen træder op i denne disciplin, så er det på tide at råbe vagt i gevær.